

Cầu Vồng Trên Thiên Đường

Contents

Cầu Vồng Trên Thiên Đường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13: Vĩ Thanh	39

Cầu Vồng Trên Thiên Đường

Giới thiệu

Người ta thường chỉ nhìn thấy một nửa của chiếc cầu vồng. Bởi vì nửa còn lại đã bắc qua thiên đàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-vong-tren-thien-duong>

1. Chương 1

“Ồ đời không có con đường cùng, chỉ có những ranh giới...”

So với những người ở cùng lứa tuổi mà nói, Đinh Phong từng là một chàng thanh niên cực kỳ sáng giá.

17 tuổi Phong đã là học sinh giỏi 11 năm liên tiếp, thi trường đoạt giải trường, thi quận đoạt giải quận, thậm chí khi đi thi toàn quốc chàng ta cũng chẳng kém cạnh ai khi rinh về được giải 3 môn Toán kèm theo hàng tá giải khuyến khích khác. Bạn bè nhìn cậu với cặp mắt thán phục xen lẫn ganh tị, bọn con gái thì trầm trồ ngưỡng mộ, khi đó không tờ báo học đường nào xuất bản mà lại không có đôi dòng về cậu, đôi khi là chiếm chệ ngay trên trang nhất. Điểm thêm vào ánh hào quang vốn được tô vẽ quá nhiều ấy là cái ngày Đinh Phong nhận được tin mình được tuyển thẳng vào trường Đại học Quốc Gia. Cậu chỉ mới 17 tuổi, và cả tương lai rực rỡ vẫn còn dang tay đợi cậu bước đến...

Thế nhưng, đó lại là câu chuyện của 5 năm về trước.

...

Trên con đường vắng, ánh đèn vàng hắt xuống vỉa hè, tạc lên bóng một thanh niên cao lớn nhưng mảnh khảnh, gương mặt hốc hác. Có lẽ, hiếm ai chạm mặt hẳn lúc này lại có thể nhận ra đó chính là cậu học trò ưu tú Đinh Phong năm nào.

Không còn khoác lên mình chiếc sơ mi trắng, mang cặp kính với điệu bộ thư sinh, Đinh Phong của ngày hôm nay râu tóc xồm xoàm, cơ thể hắt lên mùi nhót mà đứng xa năm thước vẫn có thể cảm nhận được. Hắn đi khệnh khạng, di chứng từ một tai nạn đã cướp đi của hắn hơn cả một gia đình, vừa đi vừa hắt hơi không ngừng.

-M.K. Không biết lại mắc chứng gì. -Hắn nói lẩm bẩm trong khi kéo cánh cửa sắt gara lên. Tay hắn giật lại theo phản xạ khi chạm phải bịch cháo nóng đang cầm, nhưng nhìn thấy bóng cô gái đang nhòm dậu là hắn lại cười nhẹ, giọng dịu dàng hẳn.

-Em thấy sao rồi? Đã đỡ chút nào chưa?

Hải Như ho khù khụ.

-Đã bảo anh bao nhiêu lần rồi, có khá giả gì đâu mà lại đi mua đồ ở ngoài. Ở nhà em tự nấu cháo ăn cũng được mà.

-Em bệnh vậy thì sức đâu mà hành với chả cháo -Hắn gạt đi -Coi ra tình hình em không ổn lắm. Bỏ đi, anh đưa em vô bệnh viện.

-Chỉ ho xoàng ấy mà. Mua thuốc uống vài hôm sẽ...

Hải Như không nói hết câu vì cơn ho đột ngột. Đinh Phong ngồi xuống cạnh cô, tìm hắn thất lại khi nhìn cô ho hết cơn này đến cơn khác. Nếu có thể, hắn thà rằng người ngồi đó là hắn.

Hải Như không chỉ là người yêu hắn, cô còn là ân nhân của gia đình hắn, là người đã cứu vớt cả cuộc đời hắn.

Đinh Phong vẫn còn nhớ rất rõ cái ngày định mệnh đó, ngày cả gia đình hắn quyết định tổ chức chuyến du lịch để thưởng cho chiến công vào Đại học của hắn. Nhưng chuyến du lịch lại trở thành thảm họa. Tàu hỏa bị trật bánh. Mẹ hắn trở thành một trong những người đầu tiên bị xác nhận đã chết, hắn bị thương nhẹ ở chân trong khi cha hắn may mắn thoát khỏi lưỡi hái tử thần, nhưng lại bị liệt nửa người.

Lúc ấy hắn không hề biết, chuỗi ngày đen tối chỉ mới bắt đầu.

Cha hắn từ ngày bị tai nạn đâm ra đổi tính, tài sản gia đình lần lượt đem đi cầm cố, số để chữa bệnh cho ông, số khác trả cho những món nợ cờ bạc mà ông vướng phải. Chưa đầy 2 năm, Đinh Phong cùng cha mình trở thành kẻ vô gia cư.

Từ vị thế của một chàng công tử lúc nào cũng chỉ biết học và học, hắn bắt đầu lao vào công việc để kiếm tiền. Ban ngày hắn làm nhân viên chạy bàn trong một quán café nhỏ, đêm đến lại dạy kèm cho vài đứa học trò gần nhà. Những buổi học trên lớp của hắn thưa dần. Đến năm thứ hai bị cắt học bổng, số tiền còm cõi một sinh viên như hắn kiếm được đã không còn đủ để trả tiền nhà, tiền học cũng như thói cờ bạc của cha hắn.

Thế rồi, chính trong những ngày u tối đó, hắn gặp được Hải Như.

Hải Như xuất hiện giống như nàng tiên trong cổ tích, cô không chỉ cho cha con hắn một nơi để trú ngụ trong gara mà cô làm việc, trả nợ cho cha hắn, lại khuyên hắn tiếp tục với việc học vốn đang dang dở.

Hắn đến với Hải Như như thể đó là điều hiển nhiên, dù cô lớn hơn hắn 2 tuổi, không bằng cấp, sống tạm bợ bằng công việc sửa ô tô.

Cuộc sống của cả hai trôi đi nhàn nhạt. Ngày hai buổi hắn đến trường, đêm đến phụ Như sửa xe. Hải Như làm việc cật lực để chu cấp tiền học cho hắn lẫn nợ cờ bạc của cha hắn, cuối cùng mắc phải bệnh viêm phổi mãn tính. Hắn, một lần nữa phải tạm dừng việc học để chăm lo cho cả Như lẫn cha hắn.

Vào một hôm Đinh Phong đi làm về, hắn nhìn thấy cha hắn ngã vật khỏi xe lăn –tất thở, trong khi Hải Như ngồi lẳng lặng ở một góc với vẻ mặt thất thần, vai áo cô bị rách rưới một mảng. Hắn chẳng nói chẳng rằng, bảo cô đi thay áo, thu dọn mọi thứ có thể, rồi nhắc điện thoại gọi xe cấp cứu.

Người ta kết luận cha hắn vô ý ngã đập đầu xuống đất chết, hắn cũng chẳng hé nửa lời. Đám tang ông, hắn rơi vài ba giọt nước mắt rồi thôi.

Với hắn, người cha mà hắn biết đã chết cùng mẹ từ rất lâu rồi.

Cuộc đời dạy hắn nhiều thứ phải thích nghi. Dần dần, hắn trở thành một con người khác hẳn. Hắn nóng nảy, cáu bẳn với những người xung quanh mình, hệt như cái cách cha hắn đối xử với hắn. Rồi hắn bỏ học, nghiện rượu, nghiện thuốc lá, hắn thay đổi nhiều đến nỗi bản thân hắn cũng không nhận ra. Thứ duy nhất còn sót lại... có lẽ chỉ có tình yêu với Hải Như.

Chí ít, Hải Như giúp hắn nhận ra trên đời này vẫn còn có một người xứng đáng để hắn quan tâm, chăm sóc và vì người đó mà cố gắng. Hắn đã hứa với lòng mình, tuyệt đối không được để cô có chuyện gì. Hắn biết hắn sẽ làm mọi cách để giữ lời hứa đó.

.

Hải Như càng lúc càng ho nhiều hơn. Đinh Phong thấy thế bèn sốt sắng lấy khăn cho cô. Hắn nhìn cô hồi lâu, lặng lẽ, rồi bất thần đứng dậy khoác áo ngoài vào.

-Anh đi đâu vậy? –Hải Như cố hỏi khi thấy điệu bộ khác lạ của hắn.

-Đưa em đến bệnh viện.

-Em đã bảo...

Nhưng Đinh Phong đã bế xốc cô lên bằng đôi tay rắn chắc của mình. Cô vùng vẫy, nhưng hắn mặc. Được một lát thì cô cũng im lìm rồi lọt thỏm vào trong vòng tay hắn. Cứ thế, hắn giữ lấy cô rồi đi như chạy đến bệnh viện.

Ngoài trời, những giọt mưa cuối cùng cũng chợt tắt.

...

Đinh Phong ngồi thẩn thờ ngoài phòng chờ bệnh viện, tay hắn run run khi cầm tờ kết quả xét nghiệm máu của Hải Như. Trong suốt hai mươi mấy năm của cuộc đời, hắn dám nói hắn chẳng sợ điều gì. Ngay cả trong đám tang mẹ hắn, hắn đã khóc rất nhiều, khóc và đau đến tận tim, nhưng lúc ấy hắn không thấy sợ. Khi cha con hắn bị đuổi ra khỏi căn nhà mà hắn sống từ bé, nợ ngập đầu, túng tiền đến phải nghỉ học, hắn cũng chẳng thấy sợ. Hắn, đơn giản là chấp nhận những việc đó.

Nhưng giờ đây, ngồi trước phòng bệnh của Hải Như, lần đầu tiên cái cảm giác mang tên sợ hãi lại dẫn vật và thôi thúc hắn.

Như bị nhiễm trùng máu, biến chứng từ căn bệnh phổi mãn tính mà cô mắc phải khi vất vả ra làm việc nuôi cha con hắn.

Đêm ấy Đinh Phong để Hải Như ở lại bệnh viện, lăm lăm trở về nhà một mình. Hắn vừa đi vừa nghĩ đến những lời bác sỹ nói, bất giác tắc lưỡi. Giờ thì tiền ăn uống để sống qua ngày hắn còn không có, lấy đâu ra tiền chữa bệnh cho Như? Huống chi chi phí nằm viện của Như một tháng bằng hắn sửa xe 10 năm? Hắn cười cười, tự trách mình vô dụng, thất thần ngồi khụy xuống bên vệ đường.

Mưa đột ngột đổ ào xuống, hắn ngược mắt nhìn lên. Dòng người trên đường cứ thưa dần, chẳng ai để ý đến một gã rách rưới như hắn.

Một giọt nước rời khỏi mắt hắn. Hắn định lấy tay quạt nó đi, nhưng lại chợt nhận ra điều ấy là chẳng cần thiết. Rồi hắn cúi xuống, để mặc cơn mưa trong lòng rơi đi.

...

Dĩnh Phong thức dậy vào sáng hôm sau, túm vội vài món đồ của Hải Như cùng toàn bộ số tiền Như dành dụm được, định bụng sau khi đóng tiền viện phí sẽ lên phố tìm thêm vài công việc. Tiền hắn kiếm được sẽ chẳng thấm vào đâu so với phí chữa trị cho Như trong những ngày tới, nhưng hắn không muốn bỏ cuộc. Ít ra việc tiếp tục cố gắng làm điều gì đó khiến hắn cảm thấy mình còn chút giá trị.

-Cậu Dĩnh Phong có nhà không?

Có tiếng người gọi ngoài ô cửa sắt. Hắn quàng đồng quần áo sang một bên, bước đến đập đập tay vào cửa:

-Hôm nay cửa hàng nghỉ.

Im lặng, chợt giọng người đàn ông bên kia lại vang lên:

-Tôi không đến sửa xe, tôi đến tìm cậu Dĩnh Phong.

Người đàn ông đến tìm hắn tuổi cũng trạc ngũ tuần, ra dáng sang trọng với bộ vest đắt tiền. Nhà không có trà, hắn lấy cốc nước ấm mời khách, chốc chốc lại nhìn người đàn ông với vẻ lạ lẫm.

-Chú là bạn cũ của cha cháu...

Hắn quạt mũi, cười nhạt. Không buồn cười sao được khi nhà hắn phá sản 5 năm nay, có mấy bạn cũ nào của ba hắn thèm dòm ngó tới đâu, thế mà ông chết rồi thì dùng một cái lại có bạn đến tìm. Hắn cố ngăn mình không phát ra những tiếng khịt khịt kệt cộm.

-Cha cháu mất cũng được nửa năm rồi. Nếu chú tìm cha thì có lẽ hơi trễ...

-Chú biết -Người đàn ông nói -Chú từ Mỹ về cách đây vài tháng, có thử tìm gia đình cháu nhưng không được. Cách đây vài ngày, có người bạn bắt được tin của cháu, người bạn này cũng báo với chú về việc của cha cháu. Chú rất tiếc.

Hắn cười mỉa, nhưng trong những tình huống như thế này tốt nhất là cũng nên giả vờ đau buồn một tí.

-Cháu ổn mà chú. Với lại việc này cũng qua lâu rồi.

-Cháu... ừm...sống tốt chứ? -Người đàn ông nói, ngược nhìn 1 lượt gara nơi hắn ở

-Cũng không tệ -Hắn đáp

-Cháu có thể gọi chú là chú Tùng -Vị khách lại nói -Trước đây cha cháu đã giúp đỡ chú rất nhiều. Vì thế nếu cháu có vấn đề gì...

-Cháu nghĩ là cháu có thể tự lo cho bản thân mình.

Hắn bực dọc ngắt lời ông. Cũng đã lâu lắm rồi, kể từ lần cuối hắn tiếp xúc với những con người thượng lưu, để rồi nhận ra phần lớn trong số họ lịch thiệp, nhã nhặn đến tởm lợm. Dần dà hắn cũng quên đi rằng từng có lúc mình cũng nằm trong số đó.

Mảng ký ức trước tuổi 18 của hắn sao cứ nhàn nhạt. Có những lúc vô tình đi ngang qua nhà cũ, hắn dừng lại, trầm trồ một lát mới sực nhớ hình như đó cũng là ngôi nhà mình sống trong suốt thời thơ ấu. Những lúc đó hắn lại lặng người đi. Xa xôi như đã từ kiếp nào, cũng có một thằng bé chơi đồ chơi mô hình trong cái sân đó, với người mẹ hiền từ và người cha thi thoảng lại bật cười khanh khách khi nó làm trò.

Có hôm, hắn gặp lại bạn bè cũ, những thằng ngày trước thi vài năm không lên được một lớp, giờ lại làm ông lớn bà lớn này nọ. Hắn lại cười mỉa, ôm chai rượu nốc lấy nốc để rồi lủi vào ngõ tối. Mấy tên kia dường như cũng chẳng nhận ra hắn, ầu cũng là điều may mắn...

Người đàn ông chào tạm biệt hắn, không kèm theo lời dặn liên lạc với ông nếu cần. Hắn ngẩn người, nghĩ đến Hải Như, hình ảnh cô yếu ớt kìm cự với căn bệnh thôi thúc hắn. Đôi mắt hắn bỗng nhòe đi.

-Chú Tùng à, thật ra cháu...

...

Mới đó mà Hải Như nhập viện đã được 3 ngày. Nhờ sự giúp đỡ của ông Tùng, Đình Phong có một số tiền vừa đủ để trả viện phí đợt đầu. Ông cũng giúp hắn tìm được một công việc trong khả năng của hắn, với thù lao cao hơn chục lần so với việc ngày nào cũng cầm trại trong gara.

Thực tế mà nói Đình Phong chẳng có bất kỳ ấn tượng nào với người đàn ông ấy, nhưng việc ông hết lòng giúp đỡ khiến hắn cảm kích. Ít ra, sau chừng ấy năm hắn vẫn còn cơ hội cảm nhận được chút hơi ấm tình người.

.

Ngày đầu tiên đi làm, hắn dừng chân ở trước tòa biệt thự to như một lâu đài mà không tin vào mắt mình. Hắn so đi so lại biển số nhà với địa chỉ ông Tùng đưa mấy lần rồi mới dám bấm chuông, miệng lẩm bẩm nguyên rủa. Tự dưng hắn có linh cảm rất xấu.

Mở cổng cho hắn là một cô gái trẻ. Cô ta nhìn hắn với vẻ nghi ngại, khiến hắn lúng ta lúng túng hồi lâu mới nhớ ra mảnh giấy giới thiệu của ông Tùng.

-Tôi là Đình Phong. Chú Tùng bảo tôi đến đây.

Cô gái cầm mẫu giấy trong tay sẫm soi. Vẻ mặt khó ưa của cô ta khiến hắn bồn chồn chỉnh tới chỉnh lui cái cravat của mình. Hôm nay hắn vận quần áo khá tươi tắn, kết quả của cả đêm lục lạo mớ đồ cũ, thêm vào đó là cặp kính “giả thư sinh”, trông hắn quả thật không khác mấy với cái cậu Đình Phong của mấy năm về trước.

-Theo tôi.

Cô gái nói. Hắn cười hiền với cô ta mà trong bụng không ngừng nguyên rủa. Hắn ghét cái chốn này từ khi mới bước vào chứ không phải đợi tới lúc này.

Đình Phong theo chân cô gái đi ngang qua một khuôn viên khá lớn, trồng đầy những giàn hoa ngũ sắc. Ngự ngay giữa vườn là đài phun nước lớn, có vẻ được xây mô phỏng theo đài phun nước nổi tiếng ở Rome kèm theo nhiều chiếc xích đu tre rải rác đây đó. Những chiếc xích đu này khá đặc biệt với dàn dây leo ấn tượng, và hoa thì ngập tràn khu vườn, đến mức khiến Đình Phong gần như phát bực. Đã lâu lắm rồi, hắn hầu như không còn thiện cảm với những thứ phù phiếm như thế.

Mãi hắn mới nhận ra có dáng con gái đang ngồi trên một trong những chiếc xích đu ấy, mà hắn thì đang vô thức đi về hướng cô ta.

-Tiểu thư, có thầy Phong đến.

Nghe tiếng hắn mới hiểu ra người tiếp mình này giờ là gia nhân trong nhà. Tởm lợm thay khi chỉ là gia nhân thôi mà đã có cái kiểu hành xử như thế. Hắn cố nén mình bực mỗi khi cô ta lui ra.

Cô gái mới xuất hiện –người có vẻ như hắn phải gánh trọng trách dạy dỗ từ hôm nay, dường như mắc chứng rối loạn với tóc. Hắn không thể đếm hết trên cái đầu thừa thớt của cô ta có bao nhiêu màu bởi những dải xanh đỏ cứ thay nhau đập vào mắt. Tay, cổ và tai cô ta đeo linh kính đồng vòng to nhỏ các loại, khiến cô ta trông như một phiên bản đồ hơi của Avril Lavigne. Hắn trộm nghĩ, nếu hắn chẳng may gặp cô ta trên đường hắn hẳn sẽ ghét cay ghét đắng, còn nếu có một đứa con như cô ta thì chẳng thà tự tử chết quách cho xong.

Thế nhưng, công việc vẫn là công việc, hắn không phải loại nhận việc để qua quýt cho rồi. Huống chi giờ hắn làm bất cứ điều gì cũng phải nghĩ đến Hải Như, nếu hắn làm tốt thì không chỉ viện phí của Hải Như mà cả tiền mượn chú Tùng cũng có thể trả đủ. Nghĩ thế, hắn lại tự bảo mình phải giữ bình tĩnh.

-Bắt đầu từ hôm nay thầy sẽ dạy em. Chúng ta làm quen nhé –Hắn từ tốn nói –Thầy là Đình Phong, còn em?

Cô gái nhìn hắn, cười mỉa:

-Iris

-Tên thật của em là gì?

-Cứ gọi là Iris.

Hắn nén giận, đặt cặp sách xuống chiếc bàn đá đối diện, hòa nhã tiếp.

-Thôi được. Em bao nhiêu tuổi rồi?

-19

-Đang theo học chương trình gì?

-Gì cũng được. Còn tùy là anh dạy được gì.

Điều bộ khinh khỉnh của con bé làm cơn giận trong hắn bùng lên, nhưng rồi hắn lại dần xuống được để tiếp tục nhẹ nhàng

-Môn nào thầy cũng dạy được.

-Cái gì cũng dạy được à –Iris cười cợt

-Ừ

-Vậy dạy tôi cách hôn đi.

-Hả?

Hắn tưởng như có ai đó vừa vác trống lại gõ ngay tai mình, chỉ có thể đứng sững lại, mồm há hốc.

-Ha, nói thế tức là không dạy được rồi. –Con bé phá lên cười đắc ý. Nó đứng bật dậy, nhếch mép –Gia Hy à, tiền khách được rồi đó em.

Nói rồi, hắn quay lưng đi như thể chuyện hiển nhiên, bỏ mặc hắn đứng sững sờ.

Không, hắn không thể để điều này xảy ra. Hắn không thể vượt mất công việc này, Hải Như vẫn chờ hắn, chú Tùng vẫn đặt hy vọng ở hắn. Hắn nghĩ đến Hải Như yếu ớt trong bệnh viện, rồi cái con bé đáng ghét này. Hắn giận, thật sự rất giận. Tay hắn cung tròn lại. Hắn sẽ dạy con bé này bài học vỡ lòng, trước tiên là thái độ tôn trọng người khác.

Hắn bước như chạy theo Iris, nắm tay nó lại, rồi đột ngột áp môi mình vào môi nó.

Iris mở to mắt ngạc nhiên. Khi định thần lại, nó dùng tay xô hắn ra nhưng hắn cũng không vừa. Hắn giữ chặt lấy hai tay nó, dí sát nó vào bức tường hoa gần đó. Iris càng vùng vẫy thì hắn càng giữ lấy nó chặt hơn...

Hắn cố tình hôn Iris thật lâu, từ lúc nó còn phản ứng kịch liệt đến khi yếu dần. Cuối cùng, đến khi trò mèo vờn chuột đã chán chê hắn mới buông lỏng nó ra.

-Anh điên à?

Iris hét lên khi vừa đẩy được hắn ra. Không ngừng lấy vai áo lau lấy lau để vào môi mình, nó nhìn hắn hãi hùng.

-Cô bảo tôi dạy tôi hôn mà –Hắn giễu cợt –Không phải tôi vừa dạy rồi đó sao? Cô đã học được gì chưa, hay là muốn tôi tiếp tục ?

-Anh đi chết đi.

Iris hùng hổ nói, rồi cất bước chạy về phía nhà lớn, phía sau tóc vẫn còn dính đầy hoa và bụi gai.

Chưa từ bỏ, hắn gọi với theo đầy đắc ý:

-Hôm nay học bấy nhiêu thôi. Mai vào giờ này tôi lại đến. Thế nhé.

...

2. Chương 2

Đợi đến khi dáng người khập khiễng của Dĩnh Phong khuất dần sau đài phun nước, Iris mới thò đầu ra khỏi ban-công. Cánh tay nó không ngừng xoa lấy xoa để lên lồng ngực, nó thở hỗn hển, cố điều hòa nhịp tim ổn định trở lại. Cái cảm giác là lạ ban nãy lại đột nhiên dâng lên trong lòng nó.

Thế này... là thế nào nhỉ?

...

Mấy ngày sau đó diễn ra suôn sẻ với Dĩnh Phong hơn một tí. Iris tuy không phải dạng nữ sinh hiền lành ngoan ngoãn gì, nhưng sau bài học “vỡ lòng” con bé dường như rút ra một bài học là biết khôn thì đừng thách thức hần.

Hần bắt đầu những bài học đầu tiên mà hần nghĩ vừa phải với tuổi của Iris, nhưng khổ nỗi dường như trong từ điển của Iris không có từ “học”. Những lúc hần cố gắng vận dụng những kiến thức có thể để truyền đạt cho nó trong môn xã hội, nó ngồi lẩn thẩn, ngó ra ngoài cửa sổ. Khi hần hăng say kể về nguyên lý tảng băng trôi, cũng là lúc nó lòi ra một tờ A4 từ gầm bàn, bắt đầu nguệch ngoạc những hình ảnh gì đó. Riết rồi hần thấy nhưng cũng mặc. Cứ coi như hần đã cố hết sức hoàn thành bốn phận của mình, hết tháng lại lãnh lương, còn việc con bé có tiếp thu được chút gì hay không thì mặc xác nó.

Nhưng rồi, đến một hôm Iris làm hần phát cáu thật sự.

Hôm đó hần từ bệnh viện về. Người ta báo với hần bệnh tình của Hải Như dần có biến chuyển tốt hơn và bác sỹ sẽ đưa cô sang tiến trình điều trị kế tiếp. Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc tiền viện phí sẽ tăng lên gấp bội.

Khi đó hần chỉ mới dạy cho Iris được một tuần, lương tháng chỉ ít phải 20 ngày nữa mới lấy được, và khi lê bước đến nhà con bé hần đang trong tâm trạng bức, thật sự rất bức. Hần không có tâm trạng dạy, nhưng khi nhìn thấy Iris –tất nhiên, như thường lệ -không hề có ý định nghe giảng thì hần phát cáu và túm lấy mớ giấy trên bàn nó quăng xuống đất.

-Rất cuộc thì em có muốn học không? –Hần quát, mắt hần long lên, sùng sục nhìn vào con bé. Song nó chẳng vẻ gì là sợ hãi. Nó héch mỗ

-Bộ thầy thấy em có ý định muốn học gì đó sao? Tự thầy vác mặt đến dạy thôi.

Bàn tay hần cung lên, suýt chút nữa là đã xuống tay với vẻ mặt xác xược đó. Nhưng rồi hần cũng kiềm lại được. Hần cười cười, giọng châm biếm.

-Sáng tay tôi rất buồn, rất giận. Tôi giận thượng đế tại sao lại làm cuộc sống của tôi khổ sở đến như vậy. Nhưng em biết không, bây giờ tôi cảm thấy vui hơn rồi. Bởi vì thì ra thượng đế có những cách khác để làm khổ những người giàu như ba mẹ em. Nếu tôi có một đứa con như em, tôi sẽ tức đến mức thà chết quách đi cho rồi.

Iris vẫn đang nhìn hần, nhưng vẻ mặt nó đã có chút đổi sắc. Đôi mi nó hơi cụp xuống, nó thở nặng nhọc.

Hần thấy thế lấy làm khoái chí, ít ra con bé này cũng còn có yếu điểm. Hần khoác tay:

-Buổi học hôm nay tới đây thôi. Em có thể nghỉ rồi

Hần bước thêm vài bước, túm lấy chiếc áo khoác choàng lên vai. Nhưng khi hần chuẩn bị quay đi thì Iris ngã vật xuống sàn, mặt cắt không còn chút máu.

-Iris !

Hần hốt hoảng lao tới đỡ con bé dậy, vừa lúc Gia Hy bên ngoài nghe có tiếng động bèn chạy vào.

-Iris, Iris. Trời ơi, anh đã làm gì tiểu thư hả?

-Tôi... -Hắn ú ớ, không biết nói sao. Trong tình huống này thì hắn nói gì cũng dở -Nó ... tự đứng ngã xuống đất.

-Tôi đi gọi cấp cứu –Gia Hy nói

-Gọi gì nữa? Nhà có xe không? Tôi sẽ chở nó đi –Hắn gất

-Ồ.. có. Một chiếc trong gara...

Hắn không đợi Hân nói hết câu đã vội xốc Iris lên. Vậy là... lần thứ hai trong vòng nửa tháng, hắn phải đưa một cô gái vào viện

...

-Anh uống chút nước đi.

Hắn nhận chai nước từ tay Gia Hy. Bình thường hắn hay khiêng đồ nặng nên thiết nghĩ bế một cô gái trên tay thì không vấn đề gì. Tuy vậy, con bé phải nói là béo ngoài sức tưởng tượng của hắn. Chỉ từ sân bệnh viện vào tới phòng cấp cứu mà người hắn ướt sũng, thở hồng hộc. Hắn nốc một mạch cả nửa chai nước suối.

-Con bé sao rồi? –Hắn hỏi, “giả vờ” quan tâm

-Ồ, bác sỹ vừa cấp cứu xong. Chắc là không sao.

Hắn ngẩn người, ngạc nhiên:

-Sao cô biết là không sao?

-Thì cũng không phải lần đầu. Vậy thôi

Gia Hy nhún vai. Điều này khiến hắn bận tâm suy nghĩ thêm một lúc nữa.

-Con bé bị vậy, cô không báo cho ba mẹ nó biết à?

-Có báo cũng chẳng ích gì

-Tại sao?

Hắn buột miệng, rồi bản thân cũng thấy kỳ lạ. Ít khi hắn tò mò về ai đó đến thế. Có thể vì đã lâu không tiếp xúc với người ngoài, còn Iris thì hắn đã chạm mặt hàng ngày trong cả tuần rồi, nói không có cảm tình thì cũng không hẳn.

Đôi khi, chỉ đôi khi thôi, hắn nhìn thấy con bé ngồi thu lu ở một góc, thật sự cũng có chút muốn chia sẻ với nó. Nhưng bản thân Iris thì giống như đã xây sẵn bức tường rào vô hình, khiến người khác không sao chạm đến được. “Người khác” ở đây dĩ nhiên bao gồm cả hắn.

Gia Hy kể rằng Iris là đứa con duy nhất của ông bà chủ, khi sinh nó ra thì cũng là lúc mẹ nó mất vì sinh khó, còn nó thì thể tạng yếu ớt, các bác sỹ vẫn bảo nó sống không nổi đến 10 tuổi. Ba nó phần đau vì mất vợ, phần khác giận vì có con cũng chẳng có người hương khói, nên cũng chẳng mấy quan tâm đến nó. Kết quả là Iris bị đùn đẩy qua nhiều nhà họ hàng khác nhau chăm sóc. Nó lớn dần lên trong sự ghẻ lạnh của những người mà nó gọi là họ hàng ấy.

Y học dần tiến bộ. Có một vị bác sỹ ở Mỹ bảo với ba Iris là có thể chữa khỏi cho nó. Thế là Iris được sang Mỹ cùng ba, nó sống ở đó vài năm, hóa trị đàng đẵng, đau đớn tột cùng, nhưng rồi cũng chẳng có kết quả. Người ta cố gắng cho nó thêm hy vọng, nhưng rồi nó nhận ra chẳng khác hơn. Cho dù có hết bệnh thì đã sao? Ba nó có vợ mới, với một thằng con đẹp trai như Tây thỉnh thoảng vẫn lôi nó ra máng bằng thứ tiếng nó chỉ hiểu bập bõm. Không chịu nổi cảm giác làm người thừa, Iris viết lại một lá thư rồi xách vali về nước.

Hiển nhiên, ba nó không để con gái mình lang thang đây đó. Với đồng tài sản kết xù, ông trích ra một ít xây cho nó căn biệt thự để không mất tiếng với thiên hạ, rồi rước Gia Hy về để dễ bề chăm sóc nó.

-Kể ra thì cũng gần 2 năm rồi, thỉnh thoảng thì Iris lại bị ngắt như vậy –Gia Hy tiếp, kèm theo tiếng thở dài –Nhưng lần nào nó cũng vượt qua được. Trừ chuyện đó ra thì nó sống ổn và sống khỏe. Tôi nghĩ cuộc sống trong nước khiến nó thoải mái hơn.

-Nghe nói thì con bé cũng không đến nỗi tệ lắm –Dĩnh Phong lại khịt mũi.

-Nếu anh tiếp xúc với Iris nhiều hơn anh sẽ không nói như vậy. Iris có vẻ ngoài xấu xược nhưng thật ra nó rất biết nghe lời –Gia Hy nói, đoạn áp bàn tay vào ngực trái của mình –Hãy dùng chỗ này nhiều hơn một tí, ông giáo trẻ à.

Hắn im lặng, đắm mình trong dòng suy tưởng trong khi Gia Hy vội đứng dậy.

-Tôi đi hoàn tất giấy tờ đã. Anh trông Iris giúp tôi một lát.

-À, Gia Hy này –Hắn đột ngột gọi giật lại, ấp úng

-Sao cơ?

-Thật ra... không chỉ Iris, cả cô cũng không đến nỗi tệ như tôi nghĩ.

Gia Hy mỉm cười tinh ý

-Muốn nhờ vả gì à, ông giáo trẻ?

-Haha. Mua giúp tôi ổ bánh mì nhé

-OK

Hắn giữ nụ cười hiền trên môi. Gia Hy đi rồi, hắn nhồm dậy, tiến sát hơn đến vách kính ngăn phòng Iris. Nó vẫn đang thiếp đi dưới ống thở ô-xy, gương mặt hiền lành đến lạ.

Hắn sai rồi.

Iris không có lỗi với những gì đã xảy ra với hắn, cả Gia Hy cũng vậy. Hắn ghét họ, châm biếm họ chẳng qua vì hắn ganh tị với họ, bởi vì họ có cuộc sống bình thường mà hắn có khát khao cũng không có được.

Nhưng thật ra những người như Iris, dưới vỏ bọc bóng bẩy, hào nhoáng kia thì có hơn hắn là bao?

3. Chương 3

Chỉ có những người sắp chết mới hiểu cuộc sống đáng giá đến nhường nào, dù là sống một cách lay lắt.

Gió đập vào khe cửa sổ phát ra những tiếng rên ư ử rờn rợn khiến Dĩnh Phong giật mình tỉnh giấc. Hắn vươn mình, ngáp dài uể oải.

Ánh đèn vàng trong phòng bệnh của Hải Như khiến hắn có chút không thoải mái. Hắn tiện tay kéo chăn lên đắp cho cô bạn gái, đoạn sải bước ra ngoài. Trăng dường như chỉ vừa lên.

Dĩnh Phong thích cảm giác đi dạo bên hành lang của bệnh viện. Ngày cũng như đêm, lúc nào cũng có những bóng người hối hả lướt qua nhau. Không có những tính toán so đo, không cần biết ai tốt ai xấu, với những bệnh nhân này, điều họ bận tâm nhất chỉ đơn giản là sống hoặc chết. Cuộc sống mỗi ngày đều trôi qua rất đơn giản.

Dĩnh Phong châm một điếu thuốc, rít hơi dài. Mắt hắn như bị thôi miên bởi màn đêm bên ngoài, cũng tăm tối như chính cuộc đời hắn, bất giác khẽ cười.

-Anh không thấy biển cấm hút thuốc à?

Giọng ai đó vang lên khiến hắn giật mình, đảo mắt nhìn quanh. Âm điệu của giọng nói này hiển nhiên rất thân quen.

-Iris? Em làm gì ở đây?

Quả nhiên dưới lan can mà hắn đang đứng mà mái tóc chỉ chít màu quen thuộc. Iris ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ uể oải:

-Anh có thể đi dạo, còn tôi thì không à?

-Nhưng... giờ này...

Mắt hắn liếc nhanh qua chiếc đồng hồ lớn treo ở sảnh chính bệnh viện. Hai giờ sáng không hơn không kém, vậy thì con bé này làm cái quái gì ở đây trong khi những bệnh nhân khác đã lần ra ngủ khi thế nhỉ?

Dĩnh Phong suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng quyết định rằng con bé này làm gì cũng chẳng liên quan gì đến hắn. Đằng nào thì nó cũng đã quay lại nhìn đăm đăm ra ngoài. Hắn quẳng điều thuốc xuống đất, giẫm cho tắt gạt tàn rồi quay trở lại phòng Hải Như, vừa đi vừa huých sáo.

Nhưng... con bé ngồi đó chỉ có một mình.

Chân hắn đột nhiên dừng hẳn lại. Hắn đứng đó hồi lâu, tâm trí như bị lôi tuột về những bức vẽ ban chiều nhìn thấy.

Chiều nay Gia Hy nhờ Dĩnh Phong chở về biệt thự để thu dọn ít đồ đem vào viện cho Iris. Trong lúc rảo bước quanh nhà chờ Gia Hy, hắn đã nhìn thấy mớ giấy vẽ mà hắn chính tay quẳng xuống đất. Tất cả đều chỉ mô tả một cảnh tượng duy nhất : cảnh mặt trời lặn trên biển.

“Nếu như sinh mệnh của con người cũng được báo trước như mặt trời thì tốt biết mấy, ít ra nó biết bao giờ mình phải dừng lại và bao giờ được tái sinh.”

-Anh làm gì vậy?

Iris ngạc nhiên hỏi khi thấy Dĩnh Phong quay lại ngồi cạnh nó.

-Cảm giác ngồi một mình trước đêm thật sự rất đáng sợ – Hắn nói, hiển nhiên không phải câu trả lời cho điều nó vừa hỏi. Nó đột ngột hiểu ra.

-Anh cút đi, tôi không cần ai thương hại.

-Trước giờ tôi chẳng thấy ai đáng thương hại hơn chính tôi cả – Hắn trả lời cộc lốc, rồi đứng dậy kéo tay nó – Đi thôi, tôi dẫn em đến một nơi.

-Đi đâu chứ? Tôi không đi

-Đi !!!

-Không

-Chúng ta sẽ ra biển – Hắn nói – Tôi muốn em nhìn thấy biển sinh ra, chứ không phải chết đi.

Cánh tay Iris buông thõng xuống, thẫn thờ. Nó nhìn Dĩnh Phong qua cặp mi động đầy những hạt sương...

...

Dĩnh Phong không phủ nhận hắn đã hỏi Gia Hy về Iris và biết về con bé nhiều hơn tất cả những người trước giờ hắn quan tâm. Ban đầu hắn cũng không hiểu tại sao mình lại phí thời gian cho con bé như vậy, nhưng khi ngồi cạnh nó trước biển, nghe nó ậm ừ giai điệu đáng chán nào đó và ngắm mặt trời lên, hắn mới thấy những gì bỏ ra đều là xứng đáng.

Mặt trời đang lên, ánh lên thứ ánh sáng rạng rỡ, đẹp đến chói lóa. Hắn nhìn bình minh, nhưng không phải bình minh của tạo hóa mà là bình minh trong mắt nó.

Thật sự cảm giác hạnh phúc khi làm được gì cho ai đó rất đặc biệt.

-Đẹp thật – Iris khẽ lẩm bẩm

-Ừ, cũng như những bức vẽ của em –Hắn mỉm cười phụ họa, không để tâm đến vẻ ngạc nhiên của nó.

Đôi mi nó khẽ sụp xuống, nó cười cười, bắt giác nhìn hắn.

-Thật ra nếu nhìn kỹ, trông thầy cũng không đến nỗi tệ lắm.

-Bộ bình thường nhìn tệ lắm sao? – Hắn ngạc nhiên hỏi

-Không, nhưng bộ râu khiến thầy trông cứ như thằng dở hơi – Nó bật cười khúc khích, nhưng khi thấy vẻ lúng túng của hắn nó bèn ậm ừ, đổi đề tài – Em khát nước

-Trên xe có nước. Để thầy đi lấy.

Hắn chạy ra ngoài. Vừa đến bãi cát, hắn dậm bước chậm lại, ngoái lại dáng người nhỏ nhắn của nó. Tim hắn nhói lên, đau điếng.

Khi Đinh Phong trở lại, Iris không còn ngồi trên bãi cát nữa. Dáng người bé xíu của nó lọt thỏm dưới mặt nước biển, ngập tới ngang ngực. Hắn hoảng hốt chạy xuống nắm tay nó kéo lại.

-Em làm gì vậy hả?

Nó không trả lời, khẽ cười. Hắn thấy trong mắt nó có nước.

-Thầy tưởng em tự sát sao?

Hắn không nói gì, tay thả lỏng ra, nhưng vẫn nắm chặt vai nó. Nó hất mặt, chỉ cho hắn thấy những tia màu vàng lan ra trên mặt nước.

-Em muốn biết, phía xa ánh mặt trời kia có gì. Người ta thường nói sau cơn mưa sẽ có cầu vồng, sau màn đêm sẽ là ánh sáng. Vậy, sau cái chết sẽ là điều gì hở thầy?

Hắn nhìn nó, lần này thì cả mắt hắn cũng long lanh nước.

Ra vậy. Đó là lý do Iris vẫn luôn ngồi ngó đăm đăm vào màn đêm. Nó không phải nhìn vào bóng tối, mà là nhìn thẳng vào cái chết đang chờ đợi nó.

Đối mặt với nó hàng ngày, ngẫm nghĩ về nó hàng ngày. Một mình.

Iris...

...

4. Chương 4

-Phong à, Phong.

Tiếng Hải Như gọi làm Đinh Phong giật mình đánh rơi cả cốc nước. Hắn ngược mắt nhìn lên.

-Hả? Sao em?

-Em thấy anh thần thờ nguyên ngày nay? – Như nắm tay, kéo hắn ngồi xuống giường của mình – Nói em biết đi, có gì khó khăn phải không? Có phải là tiền viện phí của em? Em ổn rồi, chúng ta có thể như những lần trước, trốn viện được mà.

-Khờ quá, những việc thế này anh có thể lo liệu được –Hắn cười, nắm chặt tay cô –Nghe lời anh, cố gắng tinh dưỡng thì mới hết bệnh hẳn được chứ.

Như có vẻ vẫn chưa tin mấy, nhưng vẻ cương quyết của hắn khiến cô không dám hỏi nhiều. Hắn nhặt lại cốc nhựa vừa rơi xuống đất, bảo:

-Anh ra ngoài lấy nước.

Hắn đi được vài bước, bất giác nhớ ra điều gì đó.

-À, Như này.

-Hở?

-Anh... Bộ anh để râu xấu lắm hở?

...

Quầy thu tiền ở bệnh viện lúc nào cũng chật ních người. Đinh Phong khó khăn lắm mới có thể thoát ra khỏi đó. Hắn đi lẩn thẩn, thờ dãi nhìn số tiền trên tờ biên lai, con số mà lúc bình thường có mơ hắn cũng không dám nghĩ đến.

Con người khi túng tiền thường nghĩ đến nhiều biện pháp khác nhau, trẻ con sẽ đi xin, lớn hơn một tí nữa thì đi mượn. Người lớn hơn và lì hơn nữa thì chỉ còn cách đi cướp. Đinh Phong không phải trẻ con, nhưng

hắn cũng không tệ đến nỗi nghĩ đến cách chặn ai đó lại cướp. Những thằng đầu đường xó chợ như hắn, khi không còn đường để lựa chọn thì chỉ còn cách “vay”.

Về cơ bản, “vay” cũng tương tự như “mượn”, chỉ là “mượn” thì khi trả bạn sẽ gửi lại đúng số tiền đó, còn “vay” thì phải thêm vào một con số kha khá khác nữa. Hiển nhiên người ta chỉ có nói “vay nặng lãi” chứ chẳng ai nói “mượn nặng lãi” bao giờ.

Cái giá của việc vay nặng lãi mà không trả kịp cũng rất đa dạng. Nhẹ thì chỉ là tưới sơn vào nhà kèm theo vài ba lời hăm dọa, nặng thì có thể là bắt cóc, tống tiền, hoặc xẻo vài phần của cơ thể.

Dĩnh Phong vừa đi vừa cười. Tâm trạng hắn sau khi trả xong tiền viện phí còn nặng nề hơn lúc chưa trả cả trăm lần.

-Dĩnh Phong ca ! Dĩnh Phong ca !

Mãi nghĩ, hắn không để ý tới hai cô gái đang đi ngược chiều, vừa đi vừa vẫy mình. Lúc tiếng gọi đã sát bên hắn mới giật mình nhận ra cái đáng quen thuộc của Iris.

-Dĩnh Phong ca ! –Con bé nhìn hắn, nở nụ cười rạng rỡ.

-Iris, Gia Hy ? –Hắn ngạc nhiên hỏi –Hôm nay xuất viện à?

-Vâng. Bác sỹ nói tình hình Iris đã ổn nên tôi đón nó về luôn. Dù gì ở nhà cũng thoải mái hơn.

Gia Hy đáp, Iris đứng bên cạnh vẫn nhìn hắn cười nham nhở khiến hắn ngượng ngịu liếc sơ lại mình. Chắc chắn sáng nay hắn đã xem kỹ mình chẳng dính chút nhớt nào trên mặt mà. Hắn lúng túng nói:

-Về nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng đi. Cho em nghỉ vài hôm rồi thầy lại đến dạy nhé.

-Không. Mai Dĩnh Phong ca đến nhé –Iris nũng nịu nói, gương mặt nó hơi ửng đỏ.

-Dĩnh Phong ca?

-Không phải Dĩnh Phong ca hơn Iris 3 tuổi sao? Không gọi Dĩnh Phong ca không lẽ lại gọi Dĩnh Phong tỷ?

-Em xem nhiều phim kiếm hiệp quá rồi –Hắn bật cười lớn, đoạn vỗ nhẹ lên đầu nó –Ừ, mai thầy đến.

Hắn chào tạm biệt rồi nhìn theo đến khi Gia Hy kéo tay Iris khuất hẳn. Con bé vẫn cố ngoan cố quay lại vẫy vẫy hắn. Hắn tủm tỉm cười, xoay người hướng về phòng Hải Như, bất giác sượng trân

Cô đã đứng trước mặt hắn từ lúc nào...

.

-Cô gái lúc nãy... là ai vậy anh?

Phải mất rất lâu, Hải Như mới thốt lên câu hỏi vẫn đeo bám cô nhiều giờ liền. Dĩnh Phong đang loay hoay với bịch cháo vừa mua, nghe thế bèn bảo:

-Học trò anh, hôm trước anh có bảo công việc chú Tùng giới thiệu chính là dạy kèm cho nó.

Hải Như ậm ừ, nhưng không nói gì nữa. Hắn biết ý bèn nghiêng người, tủm tỉm hỏi:

-Sao vậy? Không phải em ghen chứ?

-Anh vừa xấu vừa hôi. Ai thèm thích anh mà ghen với chả tị.

-Phải không đó? –Hắn cười cười, càng áp sát mặt vào mặt cô hơn –Có thật là em nghĩ anh vừa xấu vừa hôi không?

-Đồ đáng ghét.

Hải Như đẩy hắn ra, gương mặt cô ửng lên màu hồng như mận chín. Hắn cười đắc ý, đoạn nhẹ nhàng xích đến gần cô, cầm tay cô áp vào ngực mình.

-Em biết không? Trái tim của Đinh Phong này chỉ có duy nhất một ngăn, và ngăn đó đã dành trọn cho Lâm Hải Như rồi. Những gì anh đã chọn, mãi mãi sẽ không thay đổi. Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng không ai thay thế được Lâm Hải Như ở trong tim anh cả.

Hải Như mỉm cười âm áp. Cô rút tay lại, ngượng ngùng nói.

-Đồ ngốc, em không hiểu anh nói gì cả. Mặc xác anh, em... ăn cháo đã.

Đinh Phong nhìn cô người yêu lúng túng cầm chén cháo lên, mỉm cười mãn nguyện. Hắn biết Như hiểu ý hắn. Từng lời từng chữ vừa rồi hắn nói đều rất thực. Hắn có thể lừa dối cả thế giới này, trừ Hải Như...

5. Chương 5

Iris ngồi lọt thỏm trên thềm đài phun nước, làn hơi bốc ra khiến vùng không gian xung quanh nó có màu nhàn nhạt. Iris khẽ cười, tỉ mỉ quan sát đồng xu trên tay trước khi vươn tay quăng nó xuống mặt nước sóng sánh. Một tiếng “bôm” vang lên, và không gian lần nữa lại trở về với vẻ im ắng vốn có của nó.

Thoảng chốc đã 2 năm, mỗi ngày Iris đều đến bên cái hồ này, quăng xuống 1 đồng xu cùng với lời ước nguyện, dù nó thậm chí còn chẳng bao giờ tin vào sự hiện diện của thượng đế.

Khi con người cảm thấy tuyệt vọng họ thường viện vào những thế lực vô hình mà họ nghĩ có thể che chở mình. Và với những đứa như Iris, giả vờ có chút đức tin để bám víu dù sao vẫn còn hơn là không có gì cả.

-Iris, thầy Phong đến rồi.

Giọng Gia Hy í ới từ ngoài cổng khiến Iris vui mừng bật hẳn dậy. Nó nở nụ cười rạng rỡ khi nhìn thấy Đinh Phong lững thững đi vào.

-Đinh Phong ca.

Dù đã quen với tính cách mưa nắng thất thường của Iris, nhưng gương mặt hớn hở đó vẫn khiến hắn cảnh giác lùi lại. Tự dưng hắn linh cảm có chuyện không hay.

-Ừm, chào em, Iris.

-Hôm nay trông Đinh Phong ca rất đẹp trai.

Iris hồn nhiên tiếp. Điều này khiến Đinh Phong thích thú và lấy làm tự hào lắm, đã lâu rồi không ai khen hắn đẹp trai. Bất giác hắn xoa xoa chiếc cằm láng bóng đã được tía gọt sạch sẽ của mình. Hắn ngượng ngịu, cười hì hì chống chế:

-Đừng có nịnh đó

-Không, Iris nói thật mà. – Iris mở to mắt, đáp một cách thật thà. Hiển nhiên hắn cũng biết Iris nói thật. Trước giờ chẳng ai phải bỏ công khen xã giao những thằng như hắn cả, với Iris càng không.

Hắn háng giọng:

-Thôi không nhiều lời nữa, về lớp thôi. Hôm nay thầy đã chuẩn bị một bài giảng mà chắc rằng Iris sẽ rất thích.

Iris gật gật, đoạn khoác tay hắn kéo vào lớp. Hắn bị lôi xềnh xệch đi, không ngừng thắc mắc sao con bé lại có thể cười một cách ngờ nghệch đến thế.

.

-Iris, em có thể thôi nhìn chăm chăm vào tôi không?

Hắn quăng cây bút bảng xuống đất, thốt lên sau hai giờ đồng hồ đánh vật với mớ lý thuyết về hội họa, trong khi Iris ngồi bên dưới vẫn nhìn hắn, thỉnh thoảng lại cười tủm tỉm như bài giảng của hắn là câu chuyện hài. Hắn thở dài, ngồi bệch xuống bàn. Uống công hắn thức suốt đêm soạn giáo án này, hắn cứ nghĩ Iris sẽ thích, nào ngờ...

-Thôi được rồi –Hắn nói –Giờ Iris nói cho thầy biết đi, em muốn học gì?

Iris không đáp, chỉ tủm tỉm cười, rồi bất thành linh hấn thấy nó rút mảnh giấy trên bàn ra, vo tròn lại. Trước sự ngạc nhiên của hấn, nó ném thẳng mẩu giấy về phía hấn.

-Iris, thầy không giỡn.

Hấn vừa hét lên vừa xoay người né. Nhưng Iris chẳng vì mấy lời đó mà dừng lại, nó vẫn liên tục rút giấy, vo và ném, kèm theo đó là tiếng cười khúc khích.

-I...

Hấn vừa thò đầu ra khỏi chỗ núp liền lãnh ngay một viên giấy vào đầu. Iris thấy vậy bèn ôm bụng cười ngặt nghẽo. Dĩnh Phong sờ tay vào trán, nơi vừa bị ném trúng thì thấy tay mình dính đầy màu vẽ, màu vung vãi cả trên chiếc áo sơ mi tươm tất duy nhất của hấn.

-IRIS...

Hấn thét lên giận dữ. Đường như thấy mình cũng hơi quá đà, Iris dừng tay lại, mặt nó cúi gầm xuống, tránh cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của hấn.

Bộp.

Iris ngẩng lên, người nó dính đầy màu vẽ từ mấy cái lọ cất ngay ngắn trên kệ tủ. Lúc này thì đến lượt Dĩnh Phong phá lên cười, hấn túm ngay lấy một can màu khác gần đó rồi nấp vào hốc tường vừa kịp lúc một cơn bão... màu khác đổ tới từ phía Iris.

...

Iris thả người xuống sàn nhà, một hỗn hợp mồ hôi và màu nhầy nhựa phủ trên người nó cũng như dưới chỗ nó nằm. Dĩnh Phong cũng không ở vào tình trạng khá hơn. Hấn ngồi bệch xuống, hàm như tê lại vì cười quá nhiều. Hấn nhìn quang cảnh căn phòng, đoạn thốt lên:

-Gia Hỷ sẽ giết mình mất

Iris tủm tỉm cười, lết lại ngồi chỗ bàn của nó rồi đập đập tay vào vị trí còn trống bên cạnh, ra hiệu cho Dĩnh Phong ngồi đó. Hấn nhướng mày khó hiểu, nhưng cũng nghe theo.

-Ngồi từ vị trí này, Dĩnh Phong ca thấy thế nào?

Hấn nhìn quanh căn phòng trống dửng cho việc dạy học, cảm thấy ngạc nhiên lạ. Hai tuần qua, mỗi ngày hấn đều đứng trong phòng này, phía trên kia để nhìn xuống. Hấn tưởng hấn rất thân thuộc căn phòng nhỏ bé, vốn chỉ có đúng một chiếc bàn cho Iris. Nhưng giờ, khi ngồi cạnh con bé, hấn chợt nhận ra căn phòng rất rộng, và hóa ra, nhìn lên vị trí vốn dành cho hấn có thể thấy cả bầu trời.

-Khi Dĩnh Phong ca giảng bài, trông anh rất “đẹp” –Iris nói –Cứ như cả vũ trụ này thuộc về anh. Ánh sáng của anh rất lấp lánh. Iris cũng muốn một lần trong đời có thể tỏa sáng như anh.

Hấn nhìn Iris, bỗng dưng quả tim đánh thót một nhịp. Hấn thấy đau, không chỉ vì vẻ mặt long lanh của con bé khi nói những lời đó mà còn là cảm giác thân quen đến lạ. Từng lời từng chữ vừa rồi, cứ như từng xảy ra trong cuộc đời hấn. Hấn cố nghĩ, nhưng dường như nó thuộc về mảng ký ức trước tuổi 18 mà hấn đã cố quên đi. Hấn cười gượng, xoa đầu nó:

-Thỉnh thoảng Iris nói chuyện cứ như lên đồng ấy. Nghe rất đáng sợ...

Dĩnh Phong không nói được hết câu vì Iris đã gạt tay hấn sang một bên, mắt nó nhìn hấn cương quyết:

-Cũng chính vì vậy mà Iris rất thích Dĩnh Phong ca.

Thích Dĩnh Phong ca.

Thích Dĩnh Phong ca.

Thích...

Hấn sững người, cả không gian như quay mòng mòng quanh hấn. Giọng nói của Iris vang vọng quanh bốn bức tường, đập rền rĩ vào màng não. Tự cổ chí kim hấn chỉ thấy con trai tỏ tình với con gái khiến mấy cô

nàng khóc hét hoặc mừng quá lẫn ra ngất xỉu chứ việc bị một cô gái tỏ tình mà chàng trai muốn xỉu thì đúng là mới lần đầu.

Iris vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra với hắn. Nó đặt tay lên tay hắn, một lần nữa đưa hắn vào thế bị động:

-Còn Đinh Phong ca? Anh có thích Iris không?

Hắn lùi lại phía sau để tránh sự tấn công có-chủ-đích của Iris

Hắn.. có thích Iris không?

...

-Còn Đinh Phong ca? Anh có thích Iris không?

Đinh Phong nhún chiếc áo sơ mi vào bồn nước, bọt xà phòng vấy lên vung vải xung quanh, nhưng hắn mặc kệ. Hắn đang mãi nghĩ về câu hỏi của Iris.

Hắn... có thích con bé không?

Dĩ nhiên là không, hắn làm sao có thể thích con bé được chứ. Cho dù là Đinh Phong của trước đây hay bây giờ, dạng con gái như Iris cũng tuyệt nhiên không thể xuất hiện trong lựa chọn của hắn. Huống chi, hắn đã có Hải Như.

Hắn cười cợt, rút mẩu khăn giấy lau cho khô tay, đoạn túm lấy chiếc áo thun Gia Hy để sẵn ngoài cửa khoác vào. Lúc này vừa may Gia Hy xuất hiện, nếu không hắn cũng chẳng biết phải xử lý ra sao. Đầu hắn vẫn còn vang ong ong tiếng thét của cô nàng cũng như hàng tá lời mắng chửi khác khi nhìn thấy hắn và Iris đã biến căn phòng thành bãi chiến trường như thế nào.

Nhưng nếu không có Gia Hy ở đó, liệu hắn sẽ nói gì với con bé?

-Đinh Phong! Anh xong chưa?

Tiếng gõ cửa của Gia Hy kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ. Hắn túm vội chiếc áo cũ. Khi hắn bước ra ngoài, Gia Hy đã đứng vắt chân bên cửa đợi. Hắn nhìn một lượt dò xét, tự dưng cảm thấy có chuyện không hay.

.

-Cái gì? Cô muốn tôi giả vờ quen Iris?

Hắn thốt lên, hồ như không dám tin vào lời đề nghị không tưởng mà Gia Hy vừa nêu. Đáp lại sự kinh ngạc của hắn, Gia Hy vẫn thản nhiên.

-Đừng nhìn tôi như vậy. Đây là một lời đề nghị nghiêm túc. Những gì anh và Iris nói lúc này tôi đều đã nghe hết. Tôi xuất hiện, chẳng qua chỉ muốn anh nói ra những điều không nên nói thôi.

-Làm sao cô biết? Cô đứng ngoài à? -Hắn ngẩn người, đột nhiên hiểu ra -Các người gắn camera theo dõi Iris và tôi?

-Không phải theo dõi anh, chỉ là Iris -Hắn tiếp -Chúng tôi chỉ muốn con bé an toàn tuyệt đối. Không chỉ phòng học mà tất cả mọi nơi trong căn nhà này đều có thiết bị theo dõi.

Hắn cười cười, tự dưng thấy đáng ghét ở cổ.

-Các người coi Iris như bệnh nhân tâm thần sao?

-Là đề phòng bắt trộm.

Vẻ ngang nhiên của Gia Hy khiến Đinh Phong khó chịu, hắn ráng kiềm cự lắm mới không nổi nóng. Hắn khoác tay:

-Tôi không cần biết các người làm gì. Chuyện vừa rồi cô đề cập tôi coi như không hề nghe thấy. Tôi về đây, mai tôi sẽ đến dạy như bình thường.

-30.000 Mỹ kim

Đinh Phong xoay người, nhưng Gia Hy một lần nữa lại khiến hắn sững lại, hắn nhìn cô ta trân trời.

-Cô nói gì vậy?

-Hãy cho Iris một tháng. Chỉ cần một tháng thôi, chúng tôi sẽ chuyển cho anh số tiền đó –Gia Hy nói -Tôi biết anh cần tiền. Anh đã mượn bọn xã hội đen một con số không nhỏ. Với 30.000 Mỹ kim, anh không chỉ trả hết nợ mà còn dư dả nữa kìa.

Hắn thở dài.

-Tôi không thể.

-Tại sao?

-Tôi đã có bạn gái rồi. Tôi không thể chấp nhận Iris.

Rốt cuộc Đinh Phong cũng nói toạc ra cái điều hắn đang suy nghĩ. Thực tế hắn không phải chê tiền, cũng không phải từ chối vì thương hại Iris, hắn chẳng qua không thể hy sinh Hải Như. Đối với hắn, cô người yêu mới chính là gia tài lớn nhất.

-Là cô gái trong bệnh viện? –Gia Hy hỏi

-Phải.

-Vậy thì đơn giản thôi. Đừng cho cô ấy biết. Chỉ một tháng thôi. Sau một tháng đó ông chủ tôi sẽ đưa Iris sang Mỹ. Chúng tôi sẽ không có bất cứ liên hệ nào với anh nữa.

Đinh Phong cắn nhẹ môi, thật tâm hắn có chút lung lay.

-Như vậy là lừa dối tình cảm của Iris.

-Tôi cũng không bắt anh phải tiếp nhận nó mà –Gia Hy nói –Chỉ cần là anh đừng từ chối nó, hãy cứ để nó hy vọng. Rồi mọi việc sẽ đâu vào đấy.

Hắn khoanh tay lại nhìn Gia Hy, chần chừ?

Một lời đề nghị không tồi.

Nhưng Gia Hy, cô ta có cái quyền gì xem Iris như con rối mà giật lên giật xuống?

Và hắn, hắn có quyền gì gieo cho con bé một niềm hy vọng hư ảo?

Bất giác, hắn liếc mắt nhìn về phía phòng học, tự hỏi Iris đang làm gì. Rồi cũng tự dừng, hắn thấy đau đầu.

6. Chương 6

Hạnh phúc của một người đôi khi phải được đánh đổi bằng hạnh phúc của một người khác

Hải Như giật mình choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Bên cạnh cô, những bệnh nhân khác vẫn đang chìm sâu trong giấc ngủ, trời thì chưa hừng sáng.

Hải Như khẽ thở dài, tự rót ỉnh một cốc nước.

Mấy ngày nay Như cảm thấy sức khỏe của mình đã khá hơn rất nhiều, những cơn khó chịu do thuốc kháng sinh không còn nữa, bác sỹ cũng bảo tình hình cô đã ổn. Thế nhưng, điều lạ là cả Đinh Phong lẫn bác sỹ đều bảo cô phải ở viện theo dõi thêm một thời gian nữa.

Như bước đến cạnh cửa sổ, một tia sáng vàng vọt vừa lóe lên phía trời đông. Đột nhiên cô có cảm giác như một tù nhân đang bị giam lỏng. Cô nhớ Đinh Phong, nhớ rất nhiều. Trước kia dù bận việc không đến nhưng lúc nào rảnh hắn đều nhắn tin cho cô, nhưng hai ngày rồi, đáp lại tin nhắn của cô chỉ là những cuộc gọi thưa thớt.

Đinh Phong đang ở đâu? Hắn làm gì ngoài kia?

Như cắn nhẹ môi, chưa khi nào cô thấy hắn ở xa đến thế.

...

Cách bệnh viện của Hải Như không xa, Dĩnh Phong đang ngồi ngó đăm đăm vào màn hình tivi,, tay hắn choàng qua vai Iris, giữ cho con bé có thể tựa vai hắn thiếp đi mà không bị ngã.

Hai tuần rồi, hắn đã giả vờ ở cạnh Iris một cách hoàn hảo, đến mức có lúc hắn gần như phát điên vì chính sự hoàn hảo đó.

Gương mặt Iris chậm chạp qua ánh sáng hắt ra từ màn hình tivi.

Con bé đang ngủ. Rất say.

Hắn nhìn về mặt thanh thần đó, nhòe lệ. Hắn cảm hận chính bản thân mình.

-Dĩnh Phong ca, anh có thích Iris không?

Iris vẫn luôn hỏi hắn như thế mỗi khi có thể.

Những khi hắn cùng nó đi dã ngoại, hắn đạp xe, nó ngồi phía sau tựa đầu vào lưng hắn, thế nào nó cũng sẽ thốt lên:

-Lưng của Dĩnh Phong ca rất rộng, rất ấm, tựa vào Iris rất thích.

-Vậy sao? -Hắn đáp hời hợt

-Ừm, còn Dĩnh Phong ca, anh có thích Iris không?

-...

Lúc khác, hắn và nó cùng xem một bộ phim trên tivi. Trước cảnh sục sùi của nhân vật nữ chính, nó bảo:

-Cô gái này gốc thật, vậy mà anh chàng Sam cũng yêu.

Hắn nhìn nó, khi cười:

-Iris cũng gốc vậy .

-Vậy... Dĩnh Phong ca có thích Iris gốc không?

-...

.

Câu hỏi đó, hắn chưa bao giờ trả lời. Nhưng Iris cũng chẳng vì vậy mà bận tâm, nó thường khiến hắn khỏi lúng túng bằng một cái ôm thật chặt.

Giả vờ thích một người là việc rất mệt mỏi.

Nhưng sẽ càng mệt mỏi hơn nữa khi cứ cố giả vờ rằng mình không thích người đó...

Tuy vậy, trong trò chơi này, Iris cũng không phải hoàn toàn bị động, nó cũng rất thích giả vờ. Bằng chứng là những lúc nó và hắn cãi nhau ốm tỏi, nó sẽ bắt hắn chịu thua bằng cách... ngắt đi. Khi đó hắn sẽ lo lắng đến mức quên đi rằng mình đang giận nó, hắn sẽ xốc nó trên tay và phóng đi trước cả khi Gia Hy gọi cấp cứu. Còn nó thì nằm yên trong vòng tay hắn và phì cười.

Hắn có thích Iris không?

Nếu là hai tuần trước, chắc chắn hắn sẽ tự tin trả lời “Không”, bởi vì lòng hắn tuyệt nhiên không ai thay thế được Hải Như cả. Hải Như là người yêu đầu tiên của hắn. Bây giờ là như vậy, mãi mãi cũng là vậy. Hắn tuyệt đối không cho phép mình thay lòng đổi dạ.

Nhưng... còn bây giờ.

Hắn ngẫm nghĩ, rồi lại tự xoa tay. Câu trả lời một lần nữa sẽ lại là “không”, hắn sao có thể thích Iris được?

Màn hình tivi vẫn phát ra những âm thanh nhạt hoét. Hắn với tay lấy remote tắt hắn. Thoảng chốc căn phòng được trả lại sự tĩnh lặng vốn có. Hắn thở dài, tựa hắn vào ghế sofa.

Bởi vì câu trả lời sẽ luôn luôn là: “Hắn đã có Hải Như.”

Trong bóng tối thình lặn, chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng của Iris phà vào cổ hắn. Tay hắn tê đi, nhưng hắn không bận tâm mà chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không có nó.

Trước đây Dĩnh Phong luôn nghĩ rằng thế giới này chỉ có một màu xám. Những người ngoài sáng thì sẽ có màu xám tươi tắn hơn, còn những người đứng trong bóng tối thì màu xám sẽ càng đậm hơn. Người đứng trong ánh sáng luôn có một phần bóng tối và ngược lại, sẽ không ai phân biệt rõ nếu chỉ quan sát bằng mắt thường.

Thế nhưng từ khi hắn gặp được Iris, thế giới của hắn hầu như bị đảo lộn.

Iris bảo rằng mỗi con người sinh ra luôn có một màu sắc riêng biệt, không ai lẫn lộn với ai. Cũng như những chấm nhỏ trong bảng màu, mỗi người đều có vai trò và số phận riêng của mình.

-Vậy Dĩnh Phong ca có màu gì? -Hắn hỏi, cười khi nghe nó nói.

-Màu xanh. Bởi vì Dĩnh Phong ca rất gần bầu trời.

Trong mắt Iris, Dĩnh Phong ca luôn là bầu trời.

.

Hắn ngửi thấy mùi hương quen thuộc phảng phất. Iris vẫn đang thở nhẹ bên cạnh hắn. Hắn nhắm mắt lại, để mặc cho bóng tối trôi đi.

.

Ánh sáng ban ngày đập vào mắt khiến Dĩnh Phong giật mình tỉnh dậy. Lúc hắn mở mắt ra cũng vừa lúc bắt gặp cái nhìn của Iris. Nó ngồi chống cằm, miệng vẫn không ngừng cười tủm tỉm ngay cả khi thấy hắn đã thức giấc.

-Iris, em đang làm gì đó? -Hắn hỏi ngạc nhiên

Iris vẫn cười, không trả lời. Dù đã quen với biểu cảm đó hắn vẫn cảm thấy lúng túng. Hắn gãi đầu gãi tai, chợt phát hiện trên bàn có một chiếc bánh kem bèn lấy đó làm đề tài thoát thân.

-Cái này... Hôm nay là ngày gì à?

-Hôm nay là một ngày rất đặc biệt

Iris đi vòng ra sau chiếc bàn, bước đến trước mặt hắn. Hắn nhìn nó rồi lại nhìn chiếc bánh, cười cười

-Anh biết rồi. Là sinh nhật Iris phải không?

Nhưng Iris chỉ lắc đầu, nó cúi người xuống, mặt đối mặt với hắn. Hắn nghe tiếng nó thì thầm:

-Dĩnh Phong ca, anh có thể trở thành bạn trai của Iris không?

Và không để hắn kịp trả lời, một nụ hôn đã lướt nhanh qua môi hắn...

7. Chương 7

Có ai đó từng bảo rằng đừng bao giờ khẳng định bất cứ điều gì nếu bạn chưa chắc chắn về nó.

Dĩnh Phong sững người trước nụ hôn của Iris, tay chân hắn gần như tê cứng lại. Hắn biết, nụ hôn này là sai trái. Lý trí hắn không ngừng nhắc nhở rằng hắn vẫn còn có Hải Như, và phi vụ làm ăn này chỉ là một cách để hắn vượt qua cơn túng quẫn. Hắn tuyệt đối không thể có cảm giác với Iris.

Nhưng khi môi Iris vờn trên môi hắn, con tim hắn lại đập loạn nhịp, và lúc hắn nhận ra chính mình cũng đang hôn đáp trả lại con bé thì tất cả đã quá muộn.

Iris giống như một loại thuốc phiện, khiến người ta dù biết rằng bước vào chỉ có con đường chết cũng không thể rời khỏi.

Liệu sẽ có con đường khác dành cho hắn?

...

Trong gian phòng riêng của mình, Gia Hy với tay tắt lấy màn hình tivi, khẽ mỉm cười. Cô biết Iris đã mãn nguyện, cô cũng mãn nguyện.

Cuối cùng thì, cô cũng có thể làm chút gì đó cho Iris.

...

Dĩnh Phong nhìn Iris ngủ thiếp đi trong lòng mình, bỗng thấy tim đập thình thịch. Chưa bao giờ hắn nghĩ gương mặt quen thuộc của con bé lại có lúc đẹp đến vậy. Đôi môi mơn mởn với cặp mi lim dim ngủ, gương mặt bầu bĩnh tinh nghịch. Hắn đưa tay vuốt dọc sống mũi con bé, khẽ cười.

Không gian bên cạnh hắn chợt lặng đi, như thể chỉ còn hắn và nó.

“Tại sao trước đây hắn chưa bao giờ có cảm giác này? Sao hắn lại cảm thấy hạnh phúc với những điều tưởng chừng như ngớ ngẩn như vậy?”

Hắn tự hỏi, rồi lại chợt à lên thành tiếng.

Thực ra thì, trước giờ hắn chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc cả.

Cuộc sống của hắn luôn trôi đi vụt vờ, vô cảm. Hắn không cần biết đến tương lai hay điều gì chờ đợi ở phía trước. Hắn sống, đơn giản vì Hải Như cần có hắn. Hắn thương cô, nương tựa vào cô, và vì cô mà sống.

Nhưng nếu cuộc sống chỉ đơn giản như thế thì cái cảm giác chết tiệt đang dâng lên trong hắn là gì đây?

Hắn nâng niu bàn tay Iris, nước mắt chực trào ra.

Thượng đế sao lại dạy cho hắn biết hạnh phúc là gì nếu trước sau gì cũng lấy lại nó? Hạnh phúc này của hắn có thể kéo dài bao lâu?

.

-Dĩnh Phong ca, anh khóc à?

Iris đột ngột tỉnh dậy khiến hắn phải ngó đi nơi khác. Hắn rón rén lấy tay chùi khóe mắt, gượng gạo đáp:

-Đâu có

-Sao có nước rơi trúng mắt Iris này?

-À... à. Chắc trời mưa đấy.

-Thật không? Nhưng trời trong xanh như vậy, làm gì có đám mây nào?

Iris có vẻ không tin lắm nhưng hắn mừng vì nó không hỏi nữa. Hắn đứng dậy, kéo Iris ra khỏi tán cây.

-Vào nhà thôi, tới giờ cơm rồi. Gia Hy sẽ lại mắng à xem.

-Không. Chân Iris bị đau rồi –Nó đáp hờn dỗi.

-Lúc này còn bình thường mà.

-Bây giờ đau rồi

-Đừng nghịch nữa. Iris không đi anh sẽ đi trước đó.

Như chỉ chờ có thế, Dĩnh Phong vừa quay đi là Iris nhảy lên lưng hắn. Hắn xiểng niểng lấy lại thăng bằng, la lên:

-Iris, không giỡn đâu, buông anh ra đi

-Không –Iris vừa nói vừa ôm chặt hắn hơn. Nó tì đầu vào vai hắn –Iris bắt được Dĩnh Phong ca rồi. Em sẽ không bao giờ buông ra đâu.

Hắn cười tủm tỉm, nhưng cũng đáp lại:

-Cứ ôm thế này mãi à?

Iris gật gật

-Vậy thì bám chặt nhé. Con đường anh sẽ đi rất gập ghềnh đó –Hắn cười, đoạn xốc nó lên. Khi đi ngang qua đài phun nước hắn nghe tiếng nó thì thầm:

-Dù là tắc trở đến đâu Iris cũng không sợ. Bởi vì Iris biết Dĩnh Phong ca sẽ không bao giờ buông tay em ra.

Sóng mũi hắn đột nhiên cay xè

Có thật hắn sẽ không bao giờ buông tay nó ra?

.

-Iris, em định cứ thế này mà ăn cơm sao?

Cuối cùng thì cả đến Gia Hy cũng khó chịu trước cái cảnh Dĩnh Phong ngồi ăn với Iris trên lưng. Đáp lại, con bé vẫn ngoan cố.

-Em thấy không có vấn đề gì cả, phải không Dĩnh Phong ca?

-À, ừ – Hắn ậm ừ đáp

-Em muốn ăn soup

Vậy là hắn khệ nệ vươn người tới trước mức đầy một chén soup rồi đút ngược ra sau cho nó. Nó bật cười thích thú.

-Anh chiều nó quá rồi –Thấy thế Gia Hy đành chịu thua. Cô bỏ đũa xuống, chuyển sang đề tài khác –Chút nữa anh có việc phải không?

-Ừm, tôi có ít việc ở gara

Dĩnh Phong đáp cầm chừng, hắn biết Gia Hy đang nhắc nhở hắn.

-Anh có cần mượn xe không?

-Không, tôi có xe rồi, sáng nay tôi đi xe máy đến.

Hắn gấp thêm thức ăn đút ra sau cho Iris, nó bắt thần xiết chặt lấy hắn.

-Đi xe máy, Iris cũng muốn đi.

-Không được, Iris sao lại có thể đi xe máy –Gia Hy nói

-Được mà–Iris nũng nịu nói

-Không sao, cứ để Iris đi với tôi.

Dĩnh Phong đáp vội. Hắn biết Gia Hy lo ngại thay cho hắn, nhưng chính hắn lúc này lại là kẻ không muốn rời xa Iris. Thời gian hắn dành cho con bé không còn nhiều, cứ cho là hắn ích kỷ. Lần đầu chạm ngõ hạnh phúc này, hắn muốn trân trọng từng chút từng chút một. Hắn nắm tay nó:

-Chút Dĩnh Phong ca giao hàng, Iris cứ ngồi ngoài. Xong việc Dĩnh Phong ca đưa Iris đi chơi nhé.

Iris gật gật, ghì chặt lấy hắn. Cạnh bên Gia Hy liếc xéo hắn, cô biết hắn không phải đi giao hàng, mà là đi trả nợ. Nhưng cô không nói gì thêm nữa.

.

-Aaaaa! Ngồi sau xe Dĩnh Phong ca còn vui hơn ngồi trên lưng anh nữa

Iris hét lên. Tốc độ xe nhanh khiến hắn chỉ nghe bập bồm những gì Iris nói. Hắn giả vờ lấy:

-Sao lại so sánh lưng anh với yên xe?

-Haha, thì cũng có tác dụng như nhau thôi.

-Cái con bé này.

Hắn đề ga, phóng vọt lên khiến nó bất thần phải ôm chặt lấy hắn. Thấy nó sợ, hắn bật cười ha hả:

-Phạt em này.

-Dính... xấu, ... em lại... anh...

-Hử, Iris nói gì anh nghe không rõ?

-Em nói tại sao em lại thích anh?

Nó hét lên, hắn nghe rõ từng lời nhưng vẫn giả vờ:

-Anh vẫn không nghe được.

-EM THÍCH ANH

Iris hét lớn hết mức có thể, trước khi nó nhận ra hắn đã dừng hẳn lại và người đi đường chung quanh đang nhìn nó với đôi mắt... kỳ thị.

-Anh chết đi Dĩnh Phong

Nó đâm túi bụi vào lưng hắn, trong khi hắn vẫn ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-Anh đâu bắt em nói, là tự em thoát ra đó thôi.

-Không nói chuyện với anh nữa.

-Thôi mà, vậy cho em phạt đó

Nó bậm môi

-Phạt gì cũng được à?

-Ừ

Hắn vừa dứt lời là nó chồm lên, bất ngờ đặt một nụ hôn vào môi hắn. Lần này hắn không để mất quá nhiều thời gian, liền choàng tay qua lưng nó, xiết chặt. Mùi hương từ tóc nó khiến hắn lịm đi.

-Phạt thế này thì có lợi cho anh quá –Hắn thì thầm

-Không, đây là khởi đầu thôi. Phạt cái khác cơ –Nó héch mỗ đáp

-Cái khác là cái gì?

-Chưa nói đâu.

Hắn cười cười, luồn tay vào mái tóc thơm dày của nó, tiếp tục nụ hôn còn dang dở.

Khi nào cũng vậy, chỉ cần ở bên cạnh nó là hắn cứ như chẳng còn bao nhiêu thời gian để sống nữa

...

Hắn chạy xe chậm chậm trước khi dừng hẳn trước cổng nhà Iris, nó vẫn tựa đầu lên vai hắn ngủ khì. Hắn mỉm cười, hương vị của hạnh phúc cứ mon men lan tỏa.

Có phải hắn sai rồi không? Lý trí bảo hắn không được có cảm giác này, nhưng con tim dường như chẳng chịu nghe thấu. Nếu được bắt đầu lại một lần nữa, hắn vẫn sẽ đồng ý với Gia Hy, vẫn sẽ chấp nhận ở bên Iris một tháng. Hắn có quá ích kỷ không?

-Hơ... Tối nhà rồi à?

Iris choàng tỉnh. Nó buông hắn ra, bước xuống xe. Chẳng hiểu sao chỉ một động tác đơn giản ấy cũng khiến hắn thất vọng. Hắn muốn nó ở cạnh hắn thêm tí nữa.

-Iris vào nhà đây. Dĩnh Phong ca cũng về nghỉ sớm nha.

-Ừm, tạm biệt Iris.

Hắn đáp, nhưng vẫn chưa chịu nổi máy. Hắn nhìn theo dáng nó đang bấm chuông, bỗng nhiên thấy khó chịu, cổ họng khô khốc. Hắn buông hẳn, chạy đến nắm tay nó.

-Chuyện gì vậy Đinh...

Iris không nói được nữa vì hắn giữ chặt lấy đầu nó bằng đôi bàn tay rồi đặt vào đôi môi đang sưng sốt ấy một nụ hôn. Hắn hôn rất sâu, rất nồng nhiệt, và nó đáp trả cũng mãnh liệt không kém. Mũi hắn cạ vào mũi nó, nó nghe hắn thì thầm:

-Không xong rồi. Giờ anh chỉ có một ước muốn là bắt cóc em về nhà thôi Iris à. Anh nghiện em mất rồi.

-Thuốc phiện mắc lắm đó, anh không thể mua mãi được đâu –Iris đáp

-Không mua được thì chỉ còn cách... cướp.

Nó bật cười khanh khách khi nghe những lời ấy, bất giác nó nhìn nghiêng. Dáng một người con trai đang đứng sững trước cửa nhà khiến nó chú ý. Nụ cười trên môi nó lại càng rạng rỡ hơn.

-Văn Tường ca

Đinh Phong đưa mắt nhìn theo Iris. Tên con trai vừa trông rõ mặt hắn thì lại càng sưng sốt hơn nữa, môi gã lắp bắp:

-Đinh Phong? Là cậu?

8. Chương 8

Có nằm mơ Đinh Phong cũng không dám tin quả đất này lại tròn đến thế

Trong trí nhớ mơ hồ của hắn, vào những ngày xa xưa, khi hắn vẫn còn đó một mái ấm gia đình thì Văn Tường từng là thằng bạn thân nhất của hắn. Nhà Tường chỉ cách nhà hắn mấy bước, lúc nào hắn và cậu ta cũng kè kè nhau như hình với bóng. Nhưng năm hắn 16 tuổi thì Tường theo gia đình sang nước ngoài định cư. Từ đó hắn mất hẳn liên lạc với cậu ta.

-Văn Tường ca, sao mấy tháng rồi anh không về thăm em?

Hắn ngồi chống cằm, lẳng lặng quan sát Iris và Văn Tường. Không thể phủ nhận việc gặp lại bạn cũ, và được Văn Tường nhận ra cũng khiến hắn cũng có đôi chút bồi hồi, nhưng so với việc Iris cứ bám theo cậu ta và ra rả cái điệp khúc Văn Tường ca Văn Tường ca khiến hắn rợn da gà.

Gì chứ? Hóa ra trước giờ không chỉ mình hắn được con bé gọi như thế. Hắn đang ghen tị. Phải không?

-Anh có việc mà. Bù lại Văn Tường ca có mua quà cho Hiếu Đồng nè.

Hắn hơi giật mình khi nghe cái tên đó. Iris vẫn không hay biết gì, nó niềm nở nhận quà của Văn Tường, vui vẻ khui ra. Đôi mắt Tường nhìn hắn có gì đó là lạ. Hắn xoay người, bắt gặp Gia Hy vừa bưng nước vào. Ngay lập tức hắn kéo tay cô ta ra ngoài.

.

-Anh làm cái gì vậy? –Vừa ra khỏi tầm nhìn của Iris và Văn Tường thì Gia Hy lập tức giằng khỏi tay hắn

-Ngay từ đầu cô đã biết, đúng không?

-Biết cái gì? Tôi không hiểu anh nói gì cả

-Những chuyện xảy ra trước đây của tôi, Văn Tường và Hiếu Đồng

Gia Hy ậm ừ, không đáp lời hắn.

-Tại sao cô không nói với tôi Iris chính là Hiếu Đồng?

Đinh Phong đã không còn kiềm chế được cơn giận của mình, ánh mắt hắn nhìn Gia Hy tóe lửa khiến cô ta cũng phải lùi lại. Những lúc như thế này trông Đinh Phong thật sự rất đáng sợ. Hắn gần từng tiếng:

-Được rồi, vậy cô nói tôi biết, chuyện 1 tháng đó là sao? Cô bày ra trò chơi này rốt cuộc là có ý gì?

Gia Hy có vẻ lưỡng lự, mắt không ngừng dòm chừng Văn Tường và Iris bên trong.

-Tôi chỉ muốn làm chút gì đó cho Iris

-Nghĩa là sao?

-Hết tháng này Iris sẽ sang Mỹ. Ông chủ nói với nó là sang đó chữa trị, nhưng thực tế là để cưới Văn Tường

-Gia Hy thở dài, giọng ngắt quãng – Ông chủ đang mở rộng thị trường làm ăn, ông ấy muốn liên doanh với cha của Văn Tường để thực hiện nhiều dự án lớn. Cuộc hôn nhân này đã được sắp đặt từ trước.

-Vậy còn Văn Tường?

-Văn Tường đã thích Iris gần 10 năm rồi. Trước đây anh từng là bạn thân của cậu ấy, tôi nghĩ anh cũng biết.

Hắn bắt giắc dỗi mắt vào nhà, Văn Tường và Iris đang cùng nhau ngắm soi chiếc Ipad mới cấu mà Tường tặng. Tự dưng hắn thấy đắng nghét ở cổ.

-Nhưng Iris trước giờ chỉ coi Văn Tường là anh trai –Hắn nói –Con bé chắc chắn sẽ không đồng ý.

-Vì vậy mà ông chủ mới bắt tôi không được tiết lộ việc này, và cả anh nữa, Đình Phong à. Một tháng của anh sắp hết rồi. Đừng nói gì cả, hãy để Iris ra đi...

Giọng Gia Hy như vọng lại từ nơi nào đó xa lắm. Hắn không nghe, không muốn nghe nữa. Để sự việc đến nước này, hắn thật sự không can tâm.

-Việc chú Tùng đến tìm tôi là do cô sắp đặt, đúng không?

Hắn đã thật sự hy vọng Gia Hy sẽ phản bác, nhưng những gì cô đáp lại lại là một cái gật đầu.

-Phải. Chú Tùng vốn là tài xế của Iris. Tôi biết con bé vẫn luôn tìm anh. 2 năm trước khi vừa trở về nó đã đến biệt thự trước đây anh ở, nhưng mọi cố gắng của nó là vô ích. Iris vẫn chưa bao giờ từ bỏ. Anh là lý do duy nhất khiến nó vượt qua những ngày tháng cô độc khủng khiếp ở Mỹ. Cho đến 2 tháng trước tôi tình cờ gặp anh trong bệnh viện, tôi đã ngỡ ngợ. Vì thế tôi bảo chú Tùng điều tra anh và sắp xếp mọi việc. –Gia Hy mỉm cười tiếp –Buồn cười nhất là lần đầu gặp, Iris lại không nhận ra anh. Anh đã thay đổi rất nhiều.

Đình Phong dờ khóc dờ cười. Hắn đã thay đổi rất nhiều, hắn biết chứ. Nhưng trở trêu là đến tận bây giờ hắn vẫn không tài nào nhận ra Iris chính là cô nhóc Hiểu Đồng năm xưa, dù nó vẫn giữ cái tính khí thất thường đó, cách nói chuyện như người còi trên lẩn cách xưng hô ca ca kỳ lạ. Sao hắn lại có thể không nhận ra?

...

-Đình Phong, để tớ giới thiệu với cậu, đây là Hiểu Đồng. Ba em ấy đang ở nước ngoài nên Hiểu Đồng sẽ ở lại đây một thời gian.

Đình Phong ngờ ngợ nhìn con bé thất bím đang nép sau lưng Văn Tường. Con bé có đôi mắt sáng tinh nghịch, thằng bé vừa nhìn đã có cảm tình. Nó cười xã giao, chìa tay ra trước mặt con bé:

-Chào em, anh là Đình Phong, bạn thân của Văn Tường. Em không cần phải sợ anh như vậy đâu.

Hiểu Đồng rụt rè tiến đến trước, nó lăm lét nhìn Tường rồi lại nhìn Đình Phong, bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh cũng chìa ra.

-Chào anh, em là Hiểu Đồng...

Năm đó hắn 15, còn Hiểu Đồng chỉ vừa bước sang tuổi 12.

...

-Đình Phong ca, sau này em lớn anh sẽ cưới em nhé

Hiểu Đồng thò đầu ra khỏi tầm nhìn quyền sách mà Đình Phong cầm, nó vừa nói vừa hí hoáy mấy cọng tóc thất bím gọn gàng. Thằng bé liếc nhìn tên con trai còn lại trong phòng, khẽ cười:

-Ừ, nếu không ai chịu lấy Hiếu Đồng thì anh đành chịu thiệt vậy.

...

-Dĩnh Phong ca, nếu em sang Mỹ anh sẽ nhớ em chứ?

-Không, anh sẽ nhớ Văn Tường hơn –Thằng bé chằm chọc

-Thế em không đi nữa.

-Sao lại không đi? Chẳng phải ba em nói bác sỹ đó có thể chữa khỏi bệnh cho em sao?

-Nhưng nếu đi thì không được gặp Dĩnh Phong ca nữa –Con bé trề môi, nũng nịu.

-Khờ quá, em chữa khỏi bệnh rồi thì ngày nào cũng có thể Dĩnh Phong ca cũng có thể gặp em mà.

-Là anh hứa đó, mình ghé tay nha...

...

Những ký ức xưa cũ bỗng dừng lại ùa về trong hần. Hần cố cười, nhưng nước mắt cứ lăn chã rơi xuống. Ngày trùng phùng không chừng cũng có thể là lúc sắp biệt ly. Xe hần cứ lao đi trong vô thức, lúc hần giật mình tỉnh lại thì đã ở trước cổng ngôi nhà cũ.

Iris là Hiếu Đồng. Hiếu Đồng cũng là Iris. Nên vui chăng?

Điện thoại hần bắt giắc lại reo. Hần cũng chẳng buồn bắt máy. Chuông reo hồi dài, rất dài... tưởng như cả thế kỷ trôi qua, cho đến khi hần nhìn vào màn hình máy.

Là Hải Như...

9. Chương 9

Thế gian này có rất nhiều thứ không thể phân định rạch ròi giữa trắng và đen, giữa cái không thể và có thể.

Có những người vì tình yêu mà bất chấp tất cả để đến được với nhau

Cũng có những người thật lòng yêu thương nhau...

Nhưng đôi khi, chỉ có tình yêu thôi thì chưa đủ...

...

Nếu tình yêu thật sự là tin tưởng và yêu thương đối phương vô điều kiện thì Hải Như có thể tự hào nói rằng cô đã yêu Dĩnh Phong theo đúng cái cách như thế.

Khi Như gặp Dĩnh Phong lần đầu, hần chỉ là một tên sinh viên trời gà không chặt, thân mang khoản nợ lớn và thậm chí suýt bị đuổi học. Cô không bạn bè, không người thân, chỉ có một số tiền đã tích góp cả nửa đời nhưng vì hần, cô chấp nhận đánh đổi tất cả. Và cô biết cô đã không chọn lầm người.

3 năm sau đó, dù hần thay đổi rất nhiều, nhưng thứ tình cảm hần dành cho cô thì không đổi. Với một người con gái mà nói, bạn trai cô ta là người thế nào, đẹp xấu ra sao... tất cả đều không quan trọng, chỉ cần anh ta thật lòng với cô, đối tốt với cô là đủ.

Ấy vậy mà nay, ngay cả thứ hạnh phúc nhỏ nhoi ấy cô cũng cảm thấy không trọn vẹn.

Cô ngồi trước mặt Dĩnh Phong, mặt đối mặt. Hần ta đang ở rất gần cô, chỉ cần chạm tay một cái là có thể đến được, nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn thấy mông lung. Dường như một tháng cô nằm trong bệnh viện này, thuốc men không chỉ giúp cô khỏi bệnh tật mà nó còn kéo bạn trai cô đi rất xa... Đến mức thứ duy nhất cô có thể níu giữ lại là thể xác hần ta cũng không còn trọn vẹn nữa.

-Thật ra anh đang làm gì bên ngoài? –Cô hỏi, mắt ngấn nước –Tại sao lại bảo bác sỹ nói dối em? Rõ ràng bệnh của em đã khỏi, anh vẫn không cho em xuất viện. Nếu không phải lúc này tình cờ nghe được 2 y tá nói chuyện với nhau, có phải anh sẽ nhốt em ở đây mãi không?

Dĩnh Phong đứng bất động, đôi mắt đau đáu nhìn Hải Như. Tối nay xảy ra rất nhiều việc khiến hắn mệt mỏi, muốn buông xuôi tất cả, nhưng trách nhiệm với Hải Như một lần nữa vực hắn dậy. Hắn không thể đối Hải Như. Đối người duy nhất trên thế gian này đã cứu mạng, giúp đỡ và yêu thương mình thì chẳng khác nào tội ác.

-1 tuần nữa thôi –Hắn nói –Cho anh một tuần, khi làm xong mọi việc anh sẽ trở lại đón em.

-Anh... làm gì bên ngoài?

-Anh không nói được

-Không phải là giết người, đốt nhà, cướp giật... chứ? –Như hỏi, vẻ không mấy tin

-Em nghĩ anh là hạng người đó sao?

Hắn nói rồi bất ngờ ôm lấy cô, ấn cô vào lồng ngực của mình. Giọng hắn nhẹ nhàng:

-Hãy tin anh. Dù anh có làm bất cứ điều gì, xuất phát điểm cũng là vì muốn tốt cho em.

Như lưỡng lự áp tai vào tim hắn, rồi cô quyết định đặt niềm tin vào hắn một lần nữa. Cô nói:

-Em tạm tin anh lần này. Nhưng sau này có bất cứ gì cũng không được giấu em nữa.

-Anh hứa –Hắn đáp gương gao.

-Gì thì gì chứ ngày mốt anh phải vào thăm em đó –Cô mỉm cười, đập đập tay vào ngực hắn.

-Ngày mốt?

-Anh không nhớ à, hôm đó là sinh nhật anh.

-Anh đang trí quá –Hắn cười –Được rồi, hôm đó anh sẽ vào thăm em

-Tha cho anh đó

Như ngẩng người, véo lấy hai má hắn. Trước đây mỗi khi cô làm vậy đầu thấy đau đến đâu hắn cũng sẽ ráng cười, nhưng giờ cả cảm giác đau hắn cũng không thấy.

...

Hắn đi loạn choạng. Con đường từ quán rượu về nhà chỉ có mấy bước vậy mà hắn suýt té ngã mấy lần. Hôm nay hắn đã cố uống rất nhiều, hắn hy vọng rượu có thể khiến hắn tạm quên đi mọi thứ, vậy mà càng uống hắn càng tỉnh ra. Hồi ức ngày trước cứ ào ạt hiện về, hắn nhớ Văn Tường, nhớ Hiếu Đồng, nhớ ba hắn, nhớ cả mẹ, cái hình ảnh mẹ hắn nằm sóng xoài trên sàn xe cứ bám riết lấy hắn. Hắn uống tới đâu nhớ tới đó, rồi lại òa khóc. Hắn không quên, rõ là hắn không quên, cả ba hắn nếu còn sống hắn cũng không quên.

Mẹ hắn chết để bảo vệ hắn...

Hắn nhớ khi toa tàu bị trật bánh, quệt vào một đoàn tàu khác, hắn, một thằng thanh niên 17 tuổi khỏe mạnh lại co rúc vào lòng mẹ. Mẹ hắn ôm lấy hắn, lấy cái thân còm cõi che chắn cho hắn khỏi va đập. Cuối cùng thì mẹ hắn mất, chấn thương sọ não, trong khi hắn chỉ bị vài vết xây xước nhỏ.. Hắn khóc, ba hắn cũng khóc. Ông mắng hắn, chửi bới hắn là đồ ăn hại. Kể từ đó, hồ như ngày nào ông cũng chửi như thế. Hắn bơ đi, cố gắng mà sống. Không phải vì hắn tham sống, chỉ là vì hắn biết cái mạng này là do mẹ hắn đánh đổi. Nhưng hầu như đêm nào hắn cũng gặp ác mộng. Hắn biết hắn không xứng với sự hy sinh đó.

Hắn ngã vật xuống trước nhà, nước mắt cứ tuôn rơi. Hắn khóc tức tưởi. Một gã như hắn, chẳng ra gì, thậm chí cả đến làm người cũng chẳng xong.

Hắn ôm chai rượu, lại uống. Máu nóng dâng lên nhưng hắn không muốn tỉnh. Hắn ước gì mình có thể say. Nếu say thì không cần phải lựa chọn nữa...

Tự dưng hắn thấy người nhẹ bỗng. Hình như có ai đó vừa lôi hắn dậy, kéo hắn đi. Hắn thấy nước tưới đầy người mình. Rồi kẻ đó nhúng đầu hắn xuống nước. Hắn ngạt thở,. Hắn la lên oái oái cho đến khi kẻ đó bỏ hắn ra. Hắn ngồi bệt xuống, thở hồng hộc.

-Dĩnh Phong, cậu đã tỉnh chưa vậy?

Là Văn Tường, người cậu ta cũng ướt sũng, trông như kẻ vừa hết hơi. Ra cậu ta chính là người đã lôi hắn đi

-Sao cậu lại ở đây? –Hắn hỏi, vẫn còn chóng mặt nhưng ít ra hắn đã nhìn rõ mọi thứ.

-Tôi tìm cậu, còn phải hỏi à? 2 ngày nay cậu đi đâu thế hả?

-Sao lại tìm tớ? Mà tìm tớ có việc gì? –Hắn vẫn ngơ ngác.

-Đồ ngốc. Cậu mất tích mà không nói lại với ai, Hiểu Đồng tìm cậu suốt, nó làm cả Gia Hy cũng quýnh lên –Văn Tường nói –Là Gia Hy chỉ tớ chỗ của cậu. Hiểu Đồng vẫn chờ cậu ở nhà. Nó bảo hôm nay sinh nhật cậu, thế nào cậu cũng đến.

Hắn xoa xoa lấy đầu, cố gắng định thần lại. Hiểu Đồng. Iris. Phải rồi. Hắn à lên.

-Khoan đã, cậu bảo hôm nay là ngày gì? –Hắn hỏi

-Sinh nhật cậu. 4- 5 đây cậu khỉ.

Hắn thấy có gì đó là lạ, thơ thẩn một hồi mới nhớ ra.

-Không phải cậu sắp cưới Iris sao? Sao lại bảo tớ đi tìm con bé? Không sợ tớ giành mất vợ sắp cưới của cậu à?

Văn Tường thoáng ngập ngừng nói:

-Thỏa thuận của cậu và Gia Hy tớ đã nghe rồi

-Rồi sao? Cậu thấy buồn cười lắm à? –Hắn chọc ngoáy

-Không... chỉ là...-Văn Tường ấp úng –Dĩnh Phong này, tớ hỏi cậu. Nếu phải lựa chọn giữa bạn gái cậu và Hiểu Đồng, cậu sẽ chọn ai?

Hắn cúi gầm mặt xuống, không đáp.

-Cậu biết là, tớ đã thích Hiểu Đồng từ hồi ấy –Chí Tường nói –Suốt bao nhiêu năm nay con bé vẫn không đồng ý tớ vì vẫn nhớ cậu. Giờ Hiểu Đồng đã tìm được cậu. Ok. Nếu cậu chọn Hiểu Đồng, tớ sẽ chấp nhận rút lui và chúc phúc cho hai người. Nhưng trong trường hợp ngược lại, thì đừng phí thời gian của đôi bên nữa. Hãy dứt khoát một lần, cho Hiểu Đồng biết mọi thứ, trả lại cuộc sống bình yên cho nó có được không?

Hắn hiểu ý, mỉm cười cay đắng. Việc Văn Tường thích Iris không phải bây giờ hắn mới biết. Lẽ dĩ nhiên, hắn cũng hiểu cho dù bất hắn lựa chọn thêm trăm lần, ngàn lần thì kết quả cũng chỉ có một. Hắn nói:

-Văn Tường, cậu yên tâm. Tớ biết mình phải làm gì rồi.

...

Lúc hắn đến nhà Iris cũng đã khá muộn, men rượu vẫn còn chénh choáng. Con bé đang ngủ gà gật trên bàn, nhìn thấy hắn liền vội vã chạy vào bưng ra một ổ bánh kem, bắt hắn ngồi im rồi hát bài chúc mừng sinh nhật. Hắn tuân tự làm theo lời nó.

Những gì cần phải nói hắn đều đã chuẩn bị. Hắn kiên nhẫn chờ thời cơ thuận lợi. Hắn sẽ nói hết một lần. Có lẽ cú sốc lần này sẽ khiến nó rất đau, cả hắn cũng vậy, nhưng như thế lại là cách giải quyết tốt nhất cho tất cả mọi người.

-Dĩnh Phong ca, chúc mừng sinh nhật anh

Cuối cùng Iris cũng hát xong. Nó chìa ổ bánh lung linh nên đến trước mặt hắn. Hắn chu mỏ, vừa định thổi thì nó hét toáng lên.

-Không được không được. Anh chưa ước mà.

Hắn nhìn nó rồi lại nhìn ổ bánh, chấp tay lại. Trước giờ hắn vốn không có thói quen ước vào ngày sinh nhật, hắn nghĩ điều đó thật vô ích. Nếu quả thật có một ông thượng đế trên đời thì chắc hẳn số phận hắn

đã chẳng bi thảm như vậy. Nhưng hôm nay, trước mặt Iris, cũng chính hắn đã phá vỡ quy tắc đó. Hắn ước rằng Iris sẽ mãi mãi sống hạnh phúc.

-Anh ước xong rồi –Hắn mở mắt ra, thổi hết nến trên bánh. Iris vẫn tằm tằm nhìn hắn, gương mặt con bé hân hoan đến khó tả.

-Em cũng ước xong rồi –Nó nói

-Sinh nhật anh sao em lại ước? –Hắn ngạc nhiên hỏi.

-Gì chứ, miễn là sinh nhật, ai ước cũng được mà –Nó bẽn lẽn đáp –Thế anh vừa ước gì vậy?

Hắn cười

-Không nói được, nói rồi sẽ mất linh.

-Xí, Đinh Phong ca xấu, không như Iris –Nó chống tay lên cằm, cười nói –Đinh Phong ca biết Iris vừa ước gì không?

Hắn nhìn nụ cười của nó, rất ngây thơ, rất cuốn hút. Đột nhiên hắn thấy nóng ran ở cổ. Cái cảm giác dai dẳng đó khiến hắn chột dạ. Hắn xoa xoa cổ áo, cố gắng trấn tĩnh. Hắn phải nói phải nói, nói ngay bây giờ.

-Iris à, anh...

-Năm nay Đinh Phong ca 22 tuổi, còn Iris 19 tuổi –Iris nói, vô tình khiến lời hắn bị cắt ngang – Iris hy vọng có thể cùng anh trải qua sinh nhật 32... 42... 52... 62... 72... 100 tuổi, đến khi không còn hiện diện trên cõi đời này nữa.

Iris chồm tới trước bàn, bắt luận là giọng điệu hay cách nói đều rất thành thật nhưng lại khiến tim hắn đau nhói. Hắn muốn nói cũng không nói được, lưỡi hắn như mắc nghẹn, ú ớ. Mắt hắn nhòe lệ. Sao hắn lại có thể làm tổn thương Iris?

-Đinh Phong ca, em nói gì sai à?

Hắn lắc đầu, lý trí một lần nữa thôi thúc hắn. Nếu bây giờ hắn không nói thì hắn sẽ quy ngả mất.

-Iris à, anh...

-Aaa, em nhớ ra một chuyện. Anh đợi em chút.

Iris đột ngột thốt lên rồi chạy ù khỏi bàn, thổi bay luôn chút dững khí còn sót lại nơi hắn. Hắn thở dài đánh thượt. Muốn nói rõ với Iris chẳng phải là chuyện đơn giản như hắn nghĩ.

Vài phút sau, Iris đi tập tễnh ra, trên tay nó là hai con thú rối. Nó ngồi xuống trước mặt Đinh Phong, tự diễn tự lồng tiếng cho con rối của mình

-Kiu kiu nè, em biết gì không. Hôm nay là sinh nhật anh Đinh Phong của chúng mình đó –“Con rối thứ nhất” nói

-Ừm, em nhớ mà. Nhưng sao Miu Miu lại nói lớn thế, chị Iris đã nói mình không được cho anh Đinh Phong biết mà. Như vậy sẽ làm lộ bí mật mất–“Con rối thứ hai” đáp lời

-Vậy Kiu Kiu tính tặng anh Đinh Phong cái gì vậy?

-Chúng mình cùng tặng anh ấy một bài hát nha...

Iris vẫn say sưa đạo diễn cho vở kịch lan man của nó, còn Đinh Phong thì mải nhìn. Iris có một nụ cười rất đẹp, gương mặt liếng thoắt không ngừng của nó khiến hắn ngây ra. Một lần nữa cái cảm giác cổ họng bỏng rát, tay chân như có hàng vạn con kiến bò lại thôi thúc hắn

Thịch. Thịch.

Hắn nhắm mắt lại, cố điều hòa nhịp tim. Hắn tự nhắc mình phải trấn tĩnh.

Thịch. Thịch.

Hắn mở mắt. Nó vẫn đang cười nói vui vẻ. Hắn lấy tay xoa xoa quả tim, nhưng... vẫn là cảm giác đó.

Như một con nghiện tìm cách thoát thân, hắn đứng bật dậy, túm lấy chiếc áo khoác ngoài nói vội

-Iris, anh có chuyện, anh về trước.

Hắn đi một mạch ra cửa nhưng Iris đã chạy theo. Nó đứng chắn ngay cửa, ngăn hắn lại.

-Sao anh lại về? Có phải vở kịch của Iris khiến anh chán lắm không? –Nó hỏi thật.

Thịch. Thịch.

Tay hắn co rút lại. Hắn né cái nhìn của nó.

-Anh có việc gấp –Hắn nói vội

-Nói dối. Nhìn thẳng vào mắt em mà nói này.

Hắn từ từ ngược mặt lên. Ma lực của người con gái trước mặt hắn thật đáng sợ. Hắn thở khó nhọc, đôi tay run rẩy như bóp nghẹn mọi nỗ lực của hắn.

Và hắn quyết định buông xuôi...

.

Hải Như lật nghiêng đồng hồ tay, mới đó đã hơn 11 giờ, các bệnh nhân đều đã lục đục đi ngủ. Dĩnh Phong đã hẹn với cô. Tại sao hắn lại chưa đến?

.

Dĩnh Phong lao vào Iris như một cơn lốc. Đôi tay giữ chặt lấy gương mặt ngơ ngác của nó, ấn vào môi nó nụ hôn mãnh liệt. Nó đứng sững như vừa tiêm liều thuốc mê cực mạnh, mùi rượu phảng phất trong trong miệng hắn khiến nó lâng lâng. Hắn ôm chầm lấy nó.

-Tại sao lại như vậy? Cứ đứng trước mặt em là anh lại không còn là mình nữa. Nói cho anh biết. Làm cách nào anh mới có thể thoát khỏi cơn bạo bệnh này đây?

Giọng hắn rất thành khẩn, rất thực. Nó áp đầu vào ngực hắn, không phải đến bây giờ nó mới nhận ra người hắn đang run bần bật. Đôi mắt nó nhìn hắn chăm chú:

-Anh bảo em là căn bệnh của anh?

Hắn gật gật, không đáp.

-Anh muốn bỏ về chỉ vì muốn thoát khỏi căn bệnh này thôi sao?

Hắn lưỡng lự, không gật, không lắc. Mắt hắn liếc bờ vai nó, cái bờ vai được hắn đặt tay lên vốn không còn bình thường khi dây áo nó bị kéo trễ xuống, lộ một phần áo bên trong. Nó nhìn xuống khuôn ngực mình rồi lại nhìn hắn. Nó nheo mắt, vẻ mặt rất hình sự.

-Dĩnh Phong ca à, không phải anh đang có ý đồ xấu với em đó chứ?

Hắn bặm môi, có vẻ hơi sượng sùng vì bị dò trúng tim đen nhưng tay hắn vẫn không rời khỏi bờ vai trần của nó mà ngược lại, tay kia còn mon men đặt lên bờ vai còn lại của nó. Hắn nhìn nó, hồi hộp chờ đợi.

-Dĩnh Phong ca ngốc –Nó vươn người đến sát mặt hắn, cười láu cá –Iris có phản đối ý đồ xấu của anh đâu.

Hắn cười tươi hơn, để lộ ra một bên lúm đồng tiền. Với đôi tay của mình, hắn bế xốc nó lên, hôn dồn dập vào khoe môi nó. Sức nóng của hắn làm từng thớ thịt trong người nó nóng ran. Nó choàng tay ôm lấy hắn, luồn sâu vào làn da nơi cổ áo, đáp lại nụ hôn ấy bằng sự nồng nhiệt nhất có thể của mình.

...

Hải Như lại xem đồng hồ, quanh cô ánh đèn phòng đã tắt hẳn. Cô nhắc điện thoại, quyết định gọi nhưng bên kia đầu dây chỉ là những tiếng bip bip kéo dài.

...

Hắn loạng choạng thả nó xuống ghế bành, nó vẫn rướn người lên để hôn hắn. Chuông điện thoại hắn réo hồi dài, nhưng hắn mặc. Trong mắt hắn lúc này chỉ có Iris. Hắn yêu nó, mê nó, cần nó... vô điều kiện.

Hắn thở sâu, gấp gáp. Đôi mắt nó nhìn hắn mãn nguyện. Hắn giật phăng hàng cúc áo ra, lao vào nó như không còn rào cản nào nữa. Đôi môi hắn nhấn chìm nó trong nụ hôn dài vô tận...

...

Đồng hồ đã bước qua 12 giờ, Hải Như nằm vật xuống giường. Chưa bao giờ cô cảm thấy lo lắng đến vậy.

Dĩnh Phong chưa từng thất hứa với cô. Lòng cô bỗng thấy bất an. Hay là... hắn đã xảy ra chuyện gì?

...

Hắn mở toan cửa phòng Iris bằng chân, sức nặng của nó khiến hắn chệnh choạng. Hắn đi lảo đảo, môi vẫn không rời vùng cổ nó. Mùi hương toát ra từ nó khiến hắn lâng lâng. Nếu hắn là một con nghiện thì Iris chính là loại thuốc phiện trắng hoa nhất, hoàn hảo nhất mà hắn từng nếm trải.

Hắn đặt nó xuống giường, sức nóng từ hắn khiến cơ thể nó như muốn vỡ tung ra. Hắn giúp nó giải phóng khỏi chiếc áo vướng víu rồi tự mình cởi nốt chiếc sơ mi. Hắn nhìn nó, ánh mắt nồng nàn

-Cứ như anh đã sống cả đời chỉ để đợi điều này.

-Vậy chắc là anh đợi lâu lắm rồi -Nó đùa

-Từ trước khi em sinh ra

Hắn đáp, rồi hắn cúi xuống hôn lên môi nó. Tay hắn ghì sát mái tóc thơm dày, nụ hôn bắt đầu lan xuống cổ, xuống nơi trái tim nó đang rộn rã từng hồi. Nó thở mạnh, hôn lên vành tai hắn, cánh tay choàng qua quần chặt vòm cổ hắn. Hắn hiểu ý, luồn tay xốc mạnh bờ eo nó lên. Hơi thở của hắn và nó hòa quyện vào nhau, thêm một nụ hôn nữa, sâu hơn, mãnh liệt hơn.

.

Cánh tay hắn tìm thấy bàn tay co rúm của nó, xiết chặt rồi ấn nó xuống giường

Nó thở dốc, nhắm nghiền mắt lại. Bàn tay hắn chạm vào da thịt khiến nó tròn xóc giác của nó lịm đi.

Khoảng khắc này... nó sẽ mang theo đến tận cuối đời...

...

Iris mở mắt ra. Bên ngoài trời đã sáng hẳn. Nó hít nhẹ, một mùi hương ngòn ngọt lan tỏa khiến nó cảm thấy dễ chịu. Nó trở người, vừa định bước xuống giường thì một cánh tay choàng qua ôm lấy eo nó.

-Dĩnh Phong ca, anh dậy rồi à? -Nó hỏi

-Chưa.

Hắn ậm ừ đáp, hơi thở của hắn phả vào cổ khiến nó nóng ran. Nó ngo nguẩy, thúc chỏ vào người hắn.

-Đừng giỡn mà Dĩnh Phong ca. Dậy thôi, chị Gia Hy sẽ la đó.

Nó cố ngồi dậy, nhưng bàn tay hắn rất khỏe, vẫn xiết chặt lấy nó.

-Hiếu Đồng -Hắn nói, mắt vẫn nhắm nghiền-Tại sao lại giấu anh?

Tiếng "Hiếu Đồng" phát ra từ môi hắn khiến nó im bật. Rất lâu, thấy nó vẫn không nói gì hắn bèn xoay người nó lại. Gương mặt nó bầu bĩnh, đôi mắt nhìn hắn long lanh. Hắn không kiềm được đặt một nụ hôn lên đó.

-Sao em không nói rằng em chính là Hiếu Đồng? -Hắn hỏi lại.

-Bởi vì em nhận ra trong lòng anh Hiếu Đồng vốn không là gì cả -Nó nói, đôi mắt cúp xuống-Em không thay đổi, vẫn là Hiếu Đồng của ngày xưa, vẫn gọi anh là Dĩnh Phong ca, vẫn thích được cùng anh ngắm mặt trời mọc. Với Hiếu Đồng, Dĩnh Phong ca luôn là bầu trời.

Nó cười, một nụ cười nhẹ nhàng nhưng cũng buồn đến xé gan.

-Nhưng anh thì khác, anh không còn nhớ Hiểu Đồng là ai. Bởi vì thực tế anh không thích Hiểu Đồng như cách Hiểu Đồng vẫn thích anh. Tình cảm của Hiểu Đồng giống như bông hoa hướng dương, luôn hướng về phía mặt trời nhưng mặt trời thì không thể chỉ chiếu sáng ổi mình bông hoa ấy. Vì vậy sau hôn ở bãi biển, em đã nhận ra anh. Nhưng nếu em thừa nhận em chính là Hiểu Đồng, vậy thì chẳng khác nào chấp nhận làm chiếc bóng của một chiếc bóng khác.

Hắn nhìn nó, ngẩn người lúc lâu. Hắn không tưởng tượng được Iris lại có thể nói những lời như vừa rồi. Hắn véo mũi nó:

-Em có phải Iris không đó? Nếu em mới là Iris thì cái người trước giờ anh biết là ai vậy?

Nó không đáp, chỉ sung sướng mỉm cười. Hắn ôm nó vào lòng, đặt vào gáy nó một nụ hôn. Nó run khê, cảm giác được hắn âu yếm thật dễ chịu. Nó nói:

-Dĩnh Phong ca, em đã quyết định. Hai ngày nữa em sẽ về Mỹ với Văn Tường ca

Hắn sững người. Lời nó nhắc hắn nhớ đến những lời đã nói với Văn Tường. Hắn vờ hỏi:

-Em về Mỹ làm gì?

-Chị Gia Hy bảo có phương pháp điều trị mới cho em ở Mỹ. Chị ấy nhắc nhiều lần rồi nhưng em không đồng ý –Iris tiếp –Nhưng giờ em đã có Dĩnh Phong ca bên cạnh. Cho dù chỉ là một cơ hội mong manh em cũng phải thử. Em muốn được sống với anh đến bạc đầu.

Dĩnh Phong cười mà như mếu. Nước mắt hắn chảy ngược vào trong khi hắn đặt lên môi Iris một cái hôn khác.

Nụ hôn này...

Hắn cũng là lần cuối...

10. Chương 10

Lúc hắn trở về bệnh viện thì đã xế trưa. Hải Như đang ngủ gà ngủ gật bên giường, không cần hỏi cũng biết cô đã thức trắng đêm qua để chờ hắn. Hắn từ tốn thu dọn hết quần áo cho vào giỏ, tiếng động lạch cạch kéo cô ra khỏi giấc ngủ.

-Dĩnh Phong –Hải Như ngồi bật dậy ôm chầm lấy hắn. Mí mắt cô ứa nước –Đêm qua sao anh không đến? Em cứ sợ anh xảy ra chuyện gì.

-Anh xin lỗi, anh có việc đột xuất –Hắn nói, cúi xuống lau những giọt lệ trên mắt Như. Rồi hắn ôm chặt lấy cô, giọng suýt chút vỡ òa -Ổn rồi, anh sẽ đưa em về nhà. Từ giờ anh sẽ không làm gì khiến em phải lo lắng nữa.

Như vẫn thút thít bên cạnh hắn. Hắn mỉm cười xoa lưng trấn an cô, cố không để cô thấy những giọt nước vừa tuôn ra khỏi mí mắt.

Ổn rồi.

Thỏa thuận với Gia Hy đã kết thúc, hắn cũng đã để lại những lời chia tay Iris, có lẽ sang đến Mỹ nó sẽ nhận được.

Ổn rồi. Mọi thứ đều ổn.

Nụ cười trên môi hắn bắt gặp trở nên cay đắng...

...

Iris ngồi trong phòng chờ. Không biết là lần thứ mấy nó bấm số gọi cho Dĩnh Phong, nhưng đáp lại chỉ là những tiếng ngắt dài và âm báo không liên lạc được. Mỗi lần như thế, quả tim yếu ớt của nó lại trĩu nặng hơn.

Dĩnh Phong biết hôm nay nó lên đường sang Mỹ. Tại sao hân không đến tiễn nó?

-Iris, đừng chờ nữa. Máy bay sắp cất cánh rồi –Gia Hy nói, nhìn lại đồng hồ. Tiếng loa nhắc nhở đã vang lên mấy lần nhưng Iris vẫn không mấy may động dậy.

-Không. Dĩnh Phong ca nhất định sẽ đến –Nó ngoan cố nói

Gia Hy định nói thêm vài lời nữa, nhưng vừa lúc ấy Văn Tường chạy đến. Cậu ta hồ hởi nói

-Mọi thứ xong cả rồi, Iris, sao em còn ngồi đây? Máy bay sắp cất cánh rồi?

Iris chu chu mỏ, hếch mặt lên. Nó vẫn làm thế mỗi khi Văn Tường làm nó không vừa lòng. Biết ý, anh vội cúi xuống đỡ dành nó

-Sao vậy? Hiểu Đồng không vui à? Ai bắt nạt em sao?

-Văn Tường ca, Dĩnh Phong ca vẫn chưa đến –Iris đáp – Anh ấy đã hứa nhất định sẽ đến tiễn em mà

Có cái gì đó vừa rơi trong lòng Văn Tường. Bất giác anh liếc sang nhìn Gia Hy, cô này vẫn im lặng không nói gì. Tự dưng Văn Tường thấy giận, rất giận. Anh kéo tay Iris, lôi nó về phía cửa kiểm soát.

-Văn Tường ca, anh làm gì vậy? –Iris hét lên, nó cố phản ứng lại nhưng Văn Tường quá mạnh, vẫn lôi nó đi xềnh xệch. Cả Gia Hy chạy theo cũng không làm gì được. Nó la lên –Dĩnh Phong ca không đến em sẽ không đi đâu.

-Được, vậy anh nói cho em biết –Văn Tường bất ngờ dừng lại, anh nói như quát vào mặt nó –Hân ta sẽ không đến đâu.

-Anh nói dối. –Iris cãi lại –Anh ấy đã hứa, nhất định anh ấy sẽ đến

-Nói dối? Không biết ai mới là kẻ nói dối đây?

Văn Tường cười cay đắng. Cô gái trước mặt anh đây là người anh yêu, anh có thể hy sinh tất cả mọi thứ cho cô ấy nhưng cuối cùng người cô ấy lựa chọn vẫn không phải anh. Anh không chấp, anh yêu cô ấy theo cách của mình, nhưng nhìn cô như thế này anh thật không thể chịu nổi nữa.

-Hân ta sẽ không đến –Anh nói –Hân ta vốn dĩ không yêu em, Hiểu Đồng à. Trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy. Em đừng ngu muội nữa được không? Tỉnh táo lại đi

-Có anh mới không tỉnh táo ấy –Iris nói –Dĩnh Phong ca yêu em, tất cả mọi người đều biết...

-Hân đã có bạn gái rồi.

Lần này tiếng quát của Văn Tường đã thực sự có hiệu lực. Iris đứng sững lại, đôi mắt nó nhìn anh đau đáu.

-Anh nói gì?

-Văn Tường, anh quá đáng rồi

Gia Hy lao vào định xô Văn Tường ra nhưng cả cô cũng bị giữ lại. Tường nắm chặt lấy tay cô, dí đến sát mặt Iris.

-Em hỏi cô ta đi, xem có phải không? Chính cô ta đã nhờ Dĩnh Phong quen em, đổi lại hân sẽ nhận được tiền để chữa trị cho bạn gái hân. Hân chỉ xem em là công cụ thôi, cô bé ngu ngốc à. Em thật ngây thơ quá.

Iris đứng sững, đầu óc như muốn vỡ tung. Nó muốn nghe Gia Hy nói lời thật lòng, nhưng nhìn vẻ mặt của Hân nó cũng đoán được. Nó cười điên dại, bước chân lùi dần... và cả vũ trụ như thể trôi tuột về phía nó.

...

Iris mở mắt. Bầu không khí quen thuộc của bệnh viện một lần nữa vây lấy nó. Nó khẽ cười. Đôi mắt trĩu nặng. Tự dưng nó ước mình có thể ngủ một giấc thật dài.

Có tiếng bước chân đến gần. Iris nhắm mắt lại, vờ như vẫn chưa tỉnh. Giọng Gia Hy vang lên có phần gay gắt.

-Ông chủ vừa gọi về. Ông ấy rất tức giận vì đám cưới không thể diễn ra đúng kế hoạch. Anh thấy tai hại rồi chứ?

-Tôi đã nói mọi việc để tôi chịu trách nhiệm. Cô có thể thôi cầu nhàu được chưa?

Văn Tường nói. Suốt cả ngày túc trực trong bệnh viện khiến anh mệt mỏi. Mắt anh liếc chùng qua Iris, còn bé vẫn ngủ rất say. Tự dưng anh thêm vị thuốc đến lạ. Anh bước lệch kệch qua cửa hành lang thoát hiểm, châm thuốc, rít một hơi dài.

-Nếu không phải vì anh giờ cả hai người đều đang ở Mỹ rồi –Gia Hy nói, cô ta vẫn lẻo đẻo theo sau anh –Sao vậy? Thấy hối hận rồi à?

-Cô thì hiểu cái quái gì mà hối với chả hận –Văn Tường đáp, nụ cười trên môi anh có phần chua chát –Đám cưới đó chẳng là gì cả. Cho dù đưa được Iris sang Mỹ thì đã sao? Cô ấy sẽ chấp nhận lấy tôi sao?

Giọng nói nghèn nghẹn của Văn Tường khiến Gia Hy im bật.

-Lấy một người không toàn tâm toàn ý với mình thì còn tệ hơn việc nhìn thấy cô ấy đi lấy người khác.

Tường nói nốt. Anh quăng điều thuốc xuống sàn rồi giẫm lên đó, đoạn bước trở lại phòng Iris. Nhìn thấy anh như thế đột nhiên Hân thấy đau. Tất cả lỗi đều thuộc về cô. Nếu không phải do cô Đinh Phong sẽ không bao giờ gặp lại Iris. Không phải cô Iris sẽ không sống trong niềm hạnh phúc ảo tưởng, và Văn Tường cũng sẽ không đau khổ đến vậy. Cô chỉ muốn Iris một lần ném trái hương vị hạnh phúc, tại sao lại ra nông nỗi này?

Đột nhiên bước chân Văn Tường dừng lại, gương mặt hoảng hốt của anh báo cho Hân biết có chuyện chẳng lành. Cô bước như chạy về phía anh.

Đúng như cô dự đoán, Iris đã biến mất.

...

Quãng đường dài khiến Iris lả đi. Đã 2 năm từ khi trở về nước, chưa bao giờ nó cảm thấy cơ thể kiệt quệ đến vậy. Nó suýt ngã mấy lần, nhưng mỗi lần như thế nó lại tự trấn an mình không được bỏ cuộc. Nó phải đi tìm Đinh Phong. Chỉ có hân mới có thể trả lời câu hỏi của nó.

Càng gần đến con phố nhà hân, mồ hôi nó càng tuôn ra nhiều nhai.

Cổ lên. Chỉ còn vài bước nữa.

Nó thở dốc, cổ ngước mặt lên hóp lấy không khí, nhưng lần này cả bước chân cũng nghịch ý. Nó loạng choạng. Trước khi ngã xuống, nó nghe tiếng ai đó đang chạy đến

-Cô ơi, cô có sao không?

Đinh Phong? Nó mơ hồ nghĩ

Không, không phải, giọng nói này nhẹ nhàng hơn rất nhiều...

-Này cô ơi

Người đó kéo nó dậy, nhưng nó đã quá yếu để có thể trả lời. Nó thả lỏng, để mặc bóng tối nhấn chìm vào tiềm thức.

11. Chương 11

Trên đời này có rất nhiều chữ tình

Vậy “tình yêu” liệu có phải là điều quan trọng nhất?

...

Dĩnh Phong mở cửa gara, ánh sáng đập vào mắt khiến thị giác của hắn nhòe đi trong tích tắc. Hôm nay ở bãi mấy thằng bạn đồng nghiệp đã mời hắn rất nhiều rượu để chúc mừng Hải Như xuất viện. Tội lỗi là ở chỗ hắn đã cố uống rất nhiều, uống cho say khướt chỉ để quên hình bóng một người không phải Hải Như.

Hắn sà vào bồn rửa mặt, tát lấy tát để nước vào người. Hắn nhắm mắt, đôi mắt đỏ ngầu phản chiếu trong gương khiến hắn bất giác lùi lại.

Quên một người có thật là khó đến vậy không?

Hắn túm lấy khăn mặt, lảo đảo đi ra, bắt giắc va phải Hải Như

-Anh lại uống rượu à? Đừng nói là viện có mừng em xuất viện đó nha –Như lườm hắn

-Chỉ uống một chút thôi mà –Hắn cười hiền –Sao mặt em xanh vậy? Em thấy không khỏe à?

-Không. Chỉ là... lúc nãy đi đổ rác em nhìn thấy một cô gái bị ngất bên ngoài –Như nói –Cô ta mặc áo bệnh nhân, trong người lại không có giấy tờ gì nên em phải kéo cô ta vào nhà. Em đang phân vân không biết có nên báo cảnh sát không

-Sao lại kéo cô ta vào? Em phải cẩn thận chứ. Người lảng vảng ở khu này không phải gái làng chơi thì cũng là dạng không đáng hoàng –Hắn đáp –Để anh vào xem cô ta thế nào.

Bước chân hắn chỉ vừa định nhắc lên thì đã dừng hẳn lại, hắn sượng trân nhìn cô gái “lạ”, lúc này đã tỉnh và cũng đang trở mắt nhìn hắn.

-Dĩnh Phong ca?

-Iris.

Cổ họng hắn nóng ran, nỗi hân hoan vì được nhìn thấy Iris bắt giắc biến mất. Hắn liếc sang Hải Như lúc này cũng đang chăm chú nhìn. Tự dưng hắn ước gì mình có thể bốc hơi ngay lập tức.

...

-Vậy ra... Iris là học trò của anh?

Hải Như kết luận sau câu chuyện mà hắn vừa kể, hiển nhiên hắn nói sự thật trong suốt phần đầu câu chuyện... trừ đoạn cuối. Người Iris run bần bật, mắt nó có vẻ đỏ hơn bình thường nhưng nó không nói gì.

-Ừm –Hắn gật, đoạn quay sang Iris –Bé con à, lúc nãy Gia Hy có gọi cho anh để tìm em. Đừng nghịch nữa, Gia Hy lo lắm.

Tất nhiên hắn nói dối, Gia Hy chưa từng gọi cho hắn. Iris dần ngược mặt lên, mắt đã chuyển sang màu đỏ. Tim Dĩnh Phong bắt đầu đập thình thịch, lần này không phải vì Iris mà vì hắn đang lo sợ thật sự. Hắn cố không liếc sang Hải Như. Cô hắn cũng đang rất ngạc nhiên. Nếu Hải Như hỏi hắn sẽ trả lời thế nào? Hắn không quen nói dối Như, thế nào hắn cũng lộ ra mắt. Rồi Hải Như sẽ thế nào đây.

Đôi mắt hắn nhìn đau đáu vào Iris, mồ hôi vã ra. Nước mắt Iris bắt đầu tuôn xuống, nó đã không kèm được cảm xúc của mình. Nó ôm lấy Dĩnh Phong, người hắn cứng đờ ra.

-Dĩnh Phong ca. Em thật sự không chịu nổi chị Gia Hy nữa. Em đến sống với anh có được không?

Nước mắt Iris rơi xuống vai hắn. Hắn biết nó đang khóc thật, từng giọt từng giọt khiến mũi hắn cay xè đi. Nếu có thể, hắn thà buông xuôi tất cả để khóc cùng nó. Tay hắn bắt giắc vuốt lên lưng nó.

Cảm giắc này...

Hắn ước gì có thể tồn tại mãi mãi...

.

Nhưng rồi cuối cùng hắn cũng gỡ tay nó ra. Từ tốn, hắn lau đi nước trên mặt nó. Hắn vỗ đầu nó, khẽ cười:

-Ngốc ă, Gia Hy chỉ là lo lắng cho em thôi. Đi, anh đưa em về.

Nó cúi mặt, không đáp.

Khoảng khắc đó...

Quả tim của nó và hấn đều nhói đau.

...

Dĩnh Phong chở Iris về nhà. Việc nó không nói gì khiến hấn thăm cảm kích. Hấn vốn không quen nói dối, nhưng nếu vì bản thân mình mà khiến người khác phải nói dối thì còn tệ hơn.

Hấn đưa nó vào nhà, thấp sáng căn biệt thự vốn bị nhấn chìm trong bóng tối rồi nhét vào tay nó một cốc nước để nó trấn tĩnh lại.

Vậy thôi sao?

Nước mắt nó không ngừng rơi. Hấn vờ như không nhìn thấy. Hấn quay đi, giọng run run:

-Anh đã gọi cho Gia Hy. Cô ấy và Văn Tường sẽ về ngay thôi. Mọi thứ sẽ ổn.

Sẽ ổn...

Thật không?

Hấn muốn bỏ chạy. Hấn sợ, rất sợ việc nán lại đó thêm chút nữa thôi sẽ khiến nước trên mi hấn chực tràn ra. Nhưng đồng thời hấn lại cảm thấy mình hèn nhát. Một thằng như hấn lại không có gan đối diện với 2 người con gái sao?

Iris đã thôi khóc, Nó bước đến và ôm lấy hấn từ phía sau. Phải rất cố gắng nó mới tránh được tiếng nấc dài. Hấn nghe giọng nó thổ thê:

-Dĩnh Phong ca, anh nói cho Iris biết đây chỉ là một giấc mơ đi. Chỉ cần em mở mắt ra là mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Phải không anh?

Hấn thổ dài, quay lại đối mặt với nó. Đôi mi sưng húp của nó khiến tim hấn quặn đau. Hấn nói từng tiếng một:

-Iris à. Hải Như thật sự là bạn gái của anh.

Iris lùi lại một bước. Dù đã chuẩn bị trước những lời này thốt ra từ chính miệng Dĩnh Phong vẫn khiến nó đau gấp bội phần. Nó cười cười, đôi mắt trơ đi, cố tìm chút hy vọng.

-Vậy... anh có yêu chị ấy không?

Mắt hấn nhòe đi. Hấn xoay người, tránh mặt đối mặt với ánh mắt đó. Một lần nữa hấn sợ. Nỗi đau đè nén khiến hấn không thở nổi nữa.

-Em biết, anh không yêu chị ấy đúng không? -Iris nói, nụ cười trên môi nó thoáng chốc trở nên ngậy đại. Hấn nuốt nước mắt. Không thể để mọi sự thế này, hấn phải làm cái gì đó.

-Nếu anh lo sợ chị Gia Hy và Văn Tường ca, không sao cả -Iris tiếp, nó nắm chặt tay hấn -Chúng ta sẽ cùng nhau bỏ trốn. Em không sợ gì cả, em chỉ cần anh bên cạnh...

-Cô điên đủ chưa?

Hấn bất thần vùng ra khỏi tay Iris khiến nó mất đà ngã xuống. Trong một thoáng, hấn định đỡ nó lên nhưng rồi hấn dừng lại được. Hấn quát vào mặt nó.

-Tất cả những gì cô thấy ban nãy là sự thật. Hải Như, cô gái đó là bạn gái tôi, là người duy nhất tôi muốn cưới và chung sống trọn đời trọn kiếp này. Cô hiểu không? Tất cả chỉ là một vở kịch thôi. Hạ màn rồi.

-Em không tin.

Iris lồm cồm bò dậy. Nước mắt nó thấm ướt cả góc sàn. Nhìn thấy cảnh ấy hấn chỉ có thể đưa mắt sang nơi khác, sợ mình lại không kiềm được lòng mà ôm lấy nó.

-Cho dù anh có nói thêm trăm lần, ngàn lần em cũng không tin. Những gì chúng ta đã trải qua không thể nào là giả dối được –Iris nói –Có phải là chị Gia Hy ép anh không? Hay là Văn Tường ca?

-Đủ rồi –Hắn đáp dứt khoát. Đoạn hắn nhìn thẳng vào mắt nó, nhếch mép cười, cổ giăng ra bộ mặt đều đặn nhất có thể –Nếu cô đã yêu tôi đến vậy thì chấp nhận làm tình nhân của tôi đi.

Hắn dẫn lên một bước. Gương mặt bạo tàn đó cuối cùng cũng làm Iris hoảng sợ. Nó hơi lùi lại.

-Dĩnh Phong ca.... Anh đang nói gì vậy?

-Tôi bảo cô làm tình nhân của tôi đi.

Hắn rít qua kẽ răng, vừa sấn tới trước vừa cởi cúc áo ra. Iris đã hiểu ra ý hắn, nó định vụt chạy nhưng hắn rất nhanh, đã túm lấy nó rồi quăng lên ghế sofa dễ như quăng một cái gối vài mươi ký. Khi nó chưa kịp phản ứng thì hắn đã giữ chặt lấy nó.

-Làm tình nhân của tôi, giống như thế này. Khi tôi cần tôi sẽ tới tìm cô. Vài năm nữa tôi cưới Hải Như cũng thể. Có lẽ 1 lúc nào đó, nếu Hải Như chết trước tôi, có khi tôi sẽ nghĩ lại mà cho cô một danh phận.

-Dĩnh Phong ca –Iris nói, nước mắt nó trào ra nhưng hắn chỉ cười gằn.

-Đây không phải là điều cô muốn sao?

Iris lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt bắn tung tóe. Nó biết Dĩnh Phong ca của nó vốn không phải loại người thế này nhưng sự thật là hắn đang hôn thô bạo vào cổ nó. Tất cả có phải chỉ là một trò chơi? Và nó là quân cờ trong tay người khác không hơn không kém?

Nó cười nhạt. Hơi thở hắn phả vào cổ khiến toàn thân nó nóng ran. Nó đã không còn sức chống trả nữa.

Khi nụ hôn của hắn lướt qua môi nó, nó tự động phản ứng lại. Hắn có vẻ cũng ngạc nhiên song cường lại là điều không thể.

Một nụ hôn rất sâu.

Nụ hôn sau cuối...

Nước mắt hắn hòa lẫn vào nó...

-Em điên rồi, Iris –Hắn nói, lần này thì hắn không kiềm được nữa, giọng hắn run run –Cho dù em có làm bất cứ điều gì tôi cũng sẽ không bao giờ yêu em. Người tôi yêu là Hải Như, em rõ chưa?

Dứt lời hắn không đợi nó phản ứng mà vụt chạy đi. Bởi hắn sợ, sợ ở lại đó quá lâu sẽ lại tự chôn mình dưới cặp mắt ma mị đó, hắn sợ hắn không kiềm được mà sẽ nói yêu nó.

.

Cơn mưa đầu mùa một lần nữa kéo tới, nhấn chìm hắn trong giá rét. Hắn mặc.

Đau ư?

Có chứ.

Nhưng Iris và hắn ai đau đớn nhiều hơn?

.

Iris nằm cuộn tròn trên ghế sofa. Dĩnh Phong đi rồi, nó cũng chẳng buồn ngồi dậy. Nó cười, nhưng nước mắt cứ ứa ra.

Ê chề? Tủi nhục? Bấy nhiêu đó chẳng là gì với nỗi thất vọng về một con người.

Nó ngồi dậy, nụ cười trên môi trở nên ngây dại.

Không khóc nữa. Nước mắt đã cạn khô cả rồi.

Có tiếng bước chân vội vã, Văn Tường xuất hiện ở ngưỡng cửa, theo sau anh là Gia Hy. Vừa nhìn thấy điệu bộ của Iris Tường đã lao ngay lại.

-Hiếu Đồng, em sao thế này? Ai đã làm gì em? Có phải là... Dĩnh Phong...

Văn Tường không thể thốt hết câu vì Iris đã đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ. Trong lúc anh còn chưa hết sững sờ, bàn tay nó đã chạm khẽ vào gương mặt anh. Nó thở thê.

-Văn Tường ca, anh sẽ yêu Hiếu Đồng mãi chứ?

Văn Tường có vẻ không hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

-Chỉ cần là em không từ chối anh

Iris dường như chỉ đợi có thế. Nó mỉm cười, ôm chầm lấy Văn Tường.

-VẬY... chúng ta cưới nhau đi.

Thịch

Trái tim Văn Tường như dừng hẳn lại, bất giác vỡ òa trong sung sướng. Anh gỡ tay nó ra, giữ cho nó mặt đối mặt

-Hiếu Đồng. Em nói thật chứ? Em đồng ý cưới anh sao?

Iris đáp lại bằng một cái gật nhẹ, ánh mắt nó buồn đến nao lòng nhưng giờ phút này Văn Tường lại không thể nghĩ đến điều gì khác. Là Hiếu Đồng của anh chính miệng đồng ý lấy anh, toàn tâm toàn ý muốn cưới anh làm chồng.

Anh sung sướng ôm lấy nó. Anh cười, nụ cười rất tươi trong khi nó chỉ đáp lại bằng cái nhếch môi nhẹ.

Cuối cùng thì nó đã hiểu ra...

Trên đời này có rất nhiều chữ tình...

Và tình yêu hoàn toàn không phải là điều quan trọng nhất...

12. Chương 12

Những ngày đầu tiên của tháng mưa trôi đi chậm chậm. Mới đó mà đã 3 tháng kể từ ngày Iris cùng Văn Tường rời khỏi thành phố, Dĩnh Phong lại trở về với nhịp sống bình thường của mình...

Hoặc chí ít là hần cố gắng như thế.

Có những đêm say rượu bí tỉ, hần lại loạn choạng đến nhà Iris. Hần đứng đó, chỉ đơn giản là ngắm nhìn sự yên tĩnh đáng kinh ngạc của ngôi nhà, bản thân nhớ lại những kỷ ức cũ. Rồi hần bật người, cười ngáy đại, nhưng lại đau đến tận tâm can.

Tháng thứ 2 sau khi Iris rời khỏi, hần nhận ra căn nhà mãi chìm trong bóng tối ảm đạm, Gia Hy đã dọn đi. Từ đó, ngay cả nụ cười hần cũng không nở rồi nữa.

Hải Như hiển nhiên không thể không nhận ra sự đổi khác của hần. Hần bảo hần vẫn vậy, hần không thay đổi, nhưng tận sâu kín trong cõi lòng, cô biết mối quan hệ giữa cô và hần mãi mãi cũng không thể trở lại như trước kia nữa.

.

Hần của trước kia chưa bao giờ trở về nhà trong trạng thái nết rượu, ôm chặt lấy cô chỉ để không ngừng thốt lên “Anh yêu em”.

Hần của trước kia không có những khoảng khắc vô hồn, chỉ nhìn đắm đắm vào bóng tối.

Và hần của trước kia cũng không có những cơn mê sảng giữa đêm để liên tục gọi tên Iris.

Hiển nhiên, Như biết Iris là ai.

Cô cũng muốn biết lời giải cho câu hỏi vẫn luôn ám ảnh người cô yêu ngay cả trong giấc mơ:

“Iris, em có hạnh phúc không?”

Một ngày hiếm hoi nọ, Dĩnh Phong trở về nhà trong thể trạng còn tỉnh táo. Hấn nhìn thấy Văn Tường đứng chờ ở đầu con ngõ, với chiếc giỏ xách nặng chịch. Quả tim hấn vỡ ra thành từng mảnh.

Cuối cùng thì, Iris cũng không vượt qua được tuổi 19.

-Nửa tháng sau khi trở lại Mỹ, căn bệnh của Hiểu Đồng đột nhiên trở nặng, đám cưới bị hủy bỏ. Dù đã thử nhiều biện pháp trị liệu khác nhau nhưng Hiểu Đồng cũng chỉ cầm cự được vài tháng –Văn Tường nói, đoạn ấn chiếc túi giấy vào tay hấn –Cái này Hiểu Đồng muốn tôi gửi cho cậu.

Hấn đứng sững, nước mắt lặng lẽ chảy dài. Hấn tưởng hấn không thể khóc được nữa, vậy thứ dung dịch quái quỷ đang rơi ra khỏi mi hấn là gì đây?

Iris...

Đi rồi...

Không bao giờ trở lại nữa.

Đi rồi...

Đôi chân hấn bắt giắc khụy xuống. Thứ nước mắt hấn cố kiềm nén bao nhiêu ngày qua như được giải thoát.

Hấn mệt mỏi rồi, hấn buông tay rồi, không bám víu nữa.

Iris...

Đi rồi...

Không một lời từ biệt...

Đi rồi...

Tâm trí hấn lảo đảo không ngừng.

Đến giờ hấn mới biết... Cảm giác đau thật sự là như thế nào.

...

Chiếc túi giấy mà Văn Tường đem đến cho hấn toàn bộ là đĩa thu hình. Bàn tay run run của hấn cầm lấy một đĩa cho vào máy phát. Đôi mắt hấn thâm quầng, lơ đãng, nhưng hấn cũng muốn biết Iris đã gửi gì cho hấn.

Đã đến tận cùng đau đớn rồi thì còn gì hấn không thể chịu nổi nữa?

-Dĩnh Phong ca, là Iris đây.

Gương mặt Iris bắt giắc xuất hiện trên màn hình khiến hấn thoáng giật mình. Hấn tiến đến gần tivi hơn, nước mắt tràn ra. Vẫn là nụ cười đó, nhưng sao yếu ớt đến kỳ lạ. Dựa vào quang cảnh quanh nó thì hấn đoán phim này được quay trong bệnh viện.

Giọng nó run rẩy, răng cắn chặt vào môi để ngăn nước mắt rơi ra.

-Những ngày qua... em thật sự rất đau –Nó nói chậm rãi –Trước đây em vẫn nghe người ta nói những người sắp chết sẽ nhớ rất rõ những gì xảy ra trong cuộc đời họ. Chưa bao giờ em lại thấy rõ như vậy. Em nhớ khi chúng ta còn nhỏ, nhớ việc 3 chúng ta đã từng hứa với nhau... Từng việc từng việc cứ như một cuốn băng tua lại trong đầu em. Và Dĩnh Phong ca à, hơn hết, em nhớ anh....

Đột ngột bàn tay Iris giăng ra che kín màn hình sau tiếng nấc. Dĩnh Phong biết lý do Iris không nói được nữa. Quả tim hấn vẫn gào lên đau đớn, nhưng hơn hết việc nhìn thấy Iris lại khiến hấn hạnh phúc.

-Em đã cố gắng để hận anh, nhưng càng cố em càng không thể -Iris tiếp với đôi mắt mọng nước –Anh và chị Hải Như thế nào rồi? Hai người phải hạnh phúc nhé...

Lần này thì hẳn sụp đổ thật sự. Những ngón tay hẳn khế chạm vào màn hình tivi. Hẳn khóc, làm sao hẳn có thể sống hạnh phúc khi không có nó bên cạnh đây?

Hẳn lần tìm những chiếc đĩa còn lại, tất cả đều có chủ đề là chúc mừng sinh nhật.

-Dĩnh Phong ca, em từng có một lời hứa. Iris hy vọng có thể cùng anh trải qua sinh nhật 32... 42... 52... 62... 100 tuổi, đến khi không còn hiện diện trên cõi đời này nữa. Nhưng mà.. em nghĩ mình không có cơ hội đó nữa rồi. Thế nên em thu những đoạn băng này, xem như đã cùng anh trải qua được không. Đến đó anh nhớ phải mở ra xem đó.

-Dĩnh Phong ca, chúc mừng sinh nhật thứ 32 của anh. Chắc là bây giờ anh đã là một giảng viên rồi nhỉ, giống như giấc mơ thuở bé của chúng ta. Iris rất thích lúc anh đứng giảng bài, những lúc đó, anh rất oai vệ, cứ như cả thế giới này thuộc về anh. Em không đoán được chị Hải Như sẽ sinh cho anh bao nhiêu đứa con, nhưng em hy vọng chúng sẽ giống chị Hải Như, đừng giống anh, sẽ dễ mập lắm. Hạnh phúc nhé, Dĩnh Phong ca của Iris...

-Chúc mừng sinh nhật thứ 42 của anh, Dĩnh Phong ca. Anh sắp phát tướng rồi đó, đừng uống rượu nhiều nữa, sẽ chết sớm đó. Các con của anh lúc này đã lớn cả rồi, anh phải sống tốt để chăm sóc chúng, biết không? Còn phải cạo râu thường xuyên nữa. Không thì trông anh sẽ già đi 10 tuổi, như ông cụ ấy. Hãy sống hạnh phúc nhé anh...

-Mừng sinh nhật lần thứ 52 của anh, Dĩnh Phong ca. Tóc anh đã bạc đi một nửa rồi kìa, đừng che lại, em thấy rồi đó. Chắc là con anh đã lấy chồng lấy vợ rồi phải không? Cũng đừng vì vậy mà bỏ bê bản thân. Anh còn phải chăm sóc chị Hải Như nữa biết không. Anh chỉ mới 52 tuổi thôi, quãng đời phía trước vẫn còn rất dài, hãy dành thời gian ở bên cạnh chị ấy. Hãy sống hạnh phúc nhé anh...

-Sinh nhật thứ 62, Dĩnh Phong ca của em chắc đã già hạp hạp rồi. Em biết là khi anh xem đoạn băng này anh sẽ ganh tị với em, bởi vì Iris vẫn còn rất trẻ, phải không. Nhưng cũng đừng vì vậy mà so sánh em với chị Hải Như. Chị ấy vẫn rất đẹp, rất xứng với anh. Chị ấy mới là người nắm tay anh đi hết quãng đời này. Hãy trân trọng chị ấy anh ạ.

Khuôn mặt Iris vẫn không ngừng liếc thoát trên màn hình tivi. Hẳn chăm chú nhìn vào đôi mắt mọng đỏ, hẳn biết mắt mình cũng trong cùng tình trạng đó.

...

-Dĩnh Phong ca, năm nay anh 100 tuổi. Sở dĩ là 100 vì em cũng không biết anh có sống đến 102 tuổi không –Iris nói trong đoạn băng cuối cùng, trong một quang cảnh khác, giọng điệu ngắt quãng. Hẳn biết, lúc này nó đã yếu ớt lắm rồi –Chắc rằng lúc này anh đã hiểu cảm giác của em. Em rất sợ, giống như những người già thường hoảng hốt khi nghĩ đến cái chết của chính mình. Nhưng em chỉ mới 19 tuổi thôi, có quá nhiều điều em không biết. Dĩnh Phong ca, anh có thể trả lời em không? Tại sao ông trời lại muốn tước đoạt cuộc sống của em sớm đến vậy?

Anh có nhớ cái lần chúng ta ở bãi biển không? Chắc anh cũng già đến mức không nhớ nổi nữa rồi, nhưng chính vì vậy mà em mới có thể tiết lộ với anh. Thật ra, hôm ấy em đã định tự sát. Em không muốn mỗi ngày đều phải lo sợ pháp phòng nữa, cảm giác chờ đợi thật sự rất mệt mỏi anh à. Nhưng khi nước ngập đến cổ em, thì cảm giác trong em chỉ có sợ. Lúc ấy em mới nhận ra mình ham sống đến mức nào. Vẫn còn may là có anh níu tay em lại...

Em nghĩ anh là lý do khiến em có thể sống và tồn tại. Thật ra, em chỉ viện cớ thôi. Người em yêu nhất trên đời vốn không phải anh, là bản thân em. Vì vậy khi anh từ bỏ em em mới có thể tiếp tục sống, tiếp tục yêu anh, hận anh. Cũng đừng nghĩ em khoan dung khi gởi cho anh đoạn băng này. Em chỉ muốn anh sống tiếp cuộc sống mà em đã mừng tượng ra. Bằng cách đó, suốt cuộc đời này, anh sẽ nợ em, sẽ luôn phải nhớ em. Haha, có phải anh đang nghĩ em ác lắm không? Bởi vì nhớ một người thật sự rất đau khổ. Em tin rằng anh cũng hiểu cảm giác đó rồi.

Anh có nhớ trước đây có lần em đã hỏi anh sau cơn mưa sẽ có cầu vồng, sau bóng tối là ánh sáng, vậy sau cái chết là gì không? Em đã tìm được câu trả lời anh ạ. Đi sau cái chết chính là sự sống.

Khi anh nhận được đoạn băng này, đồng nghĩ với việc em không còn nữa, nhưng cũng đừng vì vậy mà đau

lòng vì em. Em đã sống một cuộc sống khác, trong những con người khác. Nếu cái chết của 1 người có thể đem lại sự sống cho nhiều người khác thì em tin là rất xứng đáng. Cả anh cũng nghĩ vậy đúng không?

Vậy anh có thể sống hạnh phúc thay cả phần của em không, Dĩnh Phong ca?

.

Hình ảnh trên tivi bắt đầu nhòe đi, nước mắt hắn rơi lã chã. Hắn gật gật, như thể bản thân đang đối diện với nó

-Có. Iris à, em an tâm. Những gì em muốn anh sẽ thay em thực hiện. Anh sẽ sống tốt... cho cả 2 chúng ta.

Iris cúi mặt. Dường như nó cũng biết những gì hắn sẽ nói.

Nụ cười trên môi nó nở ra...

Đau nhói...

-Lần sau gặp chúng ta sẽ chụp một bức hình nhé -Iris tiếp, giọng nhẹ như hơi thở – Iris không có hình nào của anh cả.

-Sẽ -Hắn lẩm bẩm –Lần sau gặp lại anh sẽ cùng em chụp thật nhiều hình

Phút chốc màn ảnh vụt tắt, căn phòng chỉ còn lại mỗi mình hắn.

Yên ắng...

Hắn ôm lấy mớ đĩa, òa khóc.

Iris đi thật rồi.

Ngay cả 1 lời thật lòng hắn cũng chưa kịp nói với nó...

-Iris, em thật sự rất ác độc –Hắn nói –Em bắt anh phải nhớ em suốt đời sao?

...

Cánh cửa bên ngoài dần khép lại. Hải Như cúi mặt, lau đi nước mắt.

Cuối cùng thì cô cũng hiểu ra mọi chuyện.

13. Chương 13: Vĩ Thanh

Mỗi người trong chúng ta đều mang theo mình một mảnh của thiên đường

3 năm sau...

-Dĩnh Phong, anh còn không mau là sẽ muộn đó.

Tiếng Hải Như bất ngờ vọng vào khiến Dĩnh Phong đánh rơi chiếc dao cạo râu xuống đất. Hắn cúi xuống lượm, hét vọng lại.

-Anh xong ngay đây.

Hắn bước đến gần hơn chiếc máy tính vẫn ra rả trên bàn, mỉm cười nhìn cô gái trong đó.

-Vậy anh có thể sống hạnh phúc thay cả phần của em không, Dĩnh Phong ca? –Cô nói

-Anh đang cố đây.

Hắn thì thầm, đoạn bấm chuột để hình ảnh cô gái đứng lại. Hắn lặng lẽ quan sát gương mặt cô. Từ ánh mi dài, chiếc mũi cong cong, đến làn môi thanh tú, từng nét từng nét đều in sâu trong lòng hắn.

-Iris, hôm nay là ngày đầu tiên anh đến trường để giảng dạy –Hắn nói – 3 năm qua anh đã sống và làm theo những gì em muốn. Anh đã làm rất tốt. Em nhìn xem, có phải anh rất có khí chất không?

-DĨNH PHONG

Như réo gọi một lần nữa khiến hắn không thể típ tục rề rà. Hắn cúi xuống để tắt màn hình, bắt giác sóng mũi cay cay.

-Iris. Anh thật sự rất nhớ em.

...

Hắn bước xuống vừa lúc Hải Như đã đứng chờ ở cửa. Cô lờm lờm khi thấy bộ dạng của hắn.

-Lại nữa rồi. Anh xem, cà vạt lệch cả sang một bên rồi kìa.

-Anh biết sẽ có người thất lại cho anh mà.

Hắn cười hì hì, đứng nghiêm lại cho Như chỉnh lại cà vạt. Xong xuôi cô vỗ mạnh vào vai hắn đùa

-Ngày đầu tiên đừng dọa cho bọn trẻ chạy hết đó nha ông tướng.

-Tất nhiên là không rồi –Hắn đáp – Sáng nay Hạo Khang không đến đón em à? Không phải lục đục gì chứ?

-Anh bắt đầu nhiều chuyện từ lúc nào vậy? Còn không mau đi?

Chọc được Hải Như khiến hắn khoái chí cười phì. Hắn túm lấy cặp xách, đi như chạy ra bến xe buýt gần đó, để lại Như dôi mắt nhìn theo.

.

Ba năm qua Đinh Phong đã thay đổi rất nhiều. Hắn đến trường trở lại, vừa học vừa làm để theo đuổi giấc mơ thuở bé của mình, rượu cũng bỏ hẳn. Nhờ tiết kiệm, dần dà hắn và Như thuê được một căn hộ tốt hơn. Như cũng bỏ việc ở gara để nhận công việc thủ công ở một cơ quan gần đó. Tất cả mọi thứ dường như đều đang chuyển biến theo mặt tích cực nhất.

Nhưng mối quan hệ giữa cô và hắn thì không thể trở lại như xưa nữa.

Chẳng phải Đinh Phong dần rời xa cô, chỉ là không người con gái nào có thể chấp nhận việc bạn trai mình lúc nào cũng nhớ một người con gái khác. Và dù người đó đã chết đi chẳng nữa, mọi việc cũng không khác là mấy.

.

Một chiếc mô-tô dừng lại trước sân khiến Như sực tỉnh. Cô mỉm cười với chàng trai ngồi trên đó, buông vài câu hờn dỗi rồi mới chịu ngồi lên sau lưng anh.

Đúng vậy, giữa cô và Đinh Phong giờ không phải là tình yêu nữa.

Nhưng có lẽ chỉ khi tình yêu chưa bao giờ là điều quan trọng nhất.

The End :

Nếu bạn không hài lòng với kết thúc này, hãy kéo xuống dưới để đọc thêm một đoạn kết khác.

...

Đinh Phong dựng xe ở bãi cỏ rồi một mình đi bộ ra biển. Gió chiều phất phới tạt mạnh khiến mái tóc hắn bay lóa xòa. Đến đoạn nọ, hắn lấy camera ra quay một lượt quang cảnh trên biển rồi đặt nó trên triền dốc. Hắn ghi hình chính hắn.

-Đây là cái hoàng hôn thứ 1121 em không ở cạnh anh – Hắn nói – Sáng nay anh đã đến trường. Anh thật sự rất run. Anh không biết làm sao để đối mặt với bọn trẻ đó, không biết làm cách nào để bắt chúng nghe lời anh. Rồi thì khi nhìn ra hành lang anh đã trông thấy em, em không ngừng cổ động anh phải tiếp tục, bảo anh cố gắng hết mình. Iris à, có phải anh nằm mơ không? Hay em đã trở thành thiên sứ để tìm đến bảo vệ anh?

-3 năm qua anh đã làm theo những gì em muốn, anh đã có công việc, nơi ở ổn định, mình anh đã có thể chăm sóc cho Hải Như. Nhưng Iris à, việc em bảo anh phải sống hạnh phúc anh thật không làm được. Anh

làm sao có thể yêu người con gái khác trong khi tâm trí lúc nào cũng chỉ nghĩ đến em? Iris, có phải em đang trừng phạt anh không? Sao em lại tàn nhẫn như vậy? Sao em lại ra đi? Em bắt anh phải nhớ em suốt đời sao?

Dĩnh Phong không nói được nữa. Môi hắn run rẩy, nước mắt giọt ngắn giọt dài. Hắn hạ camera xuống để lau mi thì bất ngờ xảy ra.

Trước mắt hắn là Iris bằng xương bằng thịt.

Hắn sững sờ, lắp bắp:

-I... Iris...

Nó nhìn hắn, mỉm cười nhưng không đáp.

-Em... không phải em chết rồi sao?

Lại một cái cười khác.

Hắn đã vượt qua nỗi sợ hãi ban đầu. Hắn tiến lại gần Iris hơn, ngón tay run rẩy định chạm vào nó.

-Có anh chết rồi ấy –Nó bất thần đáp, xô hắn ra –Muốn tôi chết lắm hay sao mà hỏi vậy?

-Nhưng... chẳng phải đoạn phim... – Hắn lắp bắp –Chẳng phải Văn Tường nói...

-Đoạn phim đó là thật –Iris đứng đĩnh đạc – Nhưng sau đó bác sỹ của tôi tìm ra được liệu pháp mới để chữa trị nên tôi có hy vọng sống sót

-Vậy sao Văn Tường lại nói...

-Là một trò chơi khác – Iris tiếp – Anh và chị Gia Hy có thể bày trò thì chẳng lẽ tôi không thể à?

Hắn vỡ lẽ ra. Nhưng nỗi vui mừng được gặp lại Iris khiến hắn nhanh chóng quên băng đi những gì cần phải nói, mãi mãi mới có thể đáp ứng

-Sáng nay... là em đứng ngoài hành lang cổ vũ cho anh đúng không?

-Tôi sẵn tiện đi ngang qua

Nó đáp sẵn, ngoảnh đi nơi khác.

-Đoạn băng đó em gửi về không phải vì muốn trừng phạt anh, mà vì muốn anh sống tốt hơn đúng không? Có phải Gia Hy đã nói những gì xảy ra với anh cho em biết?

-...

-Sau đó em không cho anh biết là em còn sống, chỉ vì em không muốn anh phải chọn lựa giữa em và Hải Như đúng không?

-...

-Nhưng Iris à, 3 năm là quá dài – Hắn tiếp, nghẹn ngào – Em có biết 3 năm qua anh sống thế nào không? Mỗi ngày anh đều xem đi xem lại những đoạn băng của em, nó khiến anh rất đau rất đau. Từng lời từng chữ em nói anh đều thuộc, anh rửa ảnh em treo khắp phòng chỉ vì 1 câu nói muốn được chụp ảnh chung với anh. Mỗi ngày đều tự nói chuyện với bức hình em như kẻ điên dại. Tất cả những việc đó em có biết không?

Hắn ôm chầm lấy nó, xiết chặt

-Hứa với anh, đừng bao giờ nói với anh những lời như thế nữa. Chỉ 3 năm thôi anh đã không muốn sống rồi, nếu cả đời này không còn em nữa... em bảo anh phải sống thế nào đây?

-Không phải em không muốn gặp anh – Iris bất thần nói, nước mắt rơi từ đôi mi long lanh của nó – Nhưng quá trình điều trị rất đau đớn. Các bác sỹ còn không dám khẳng định liệu em có thể sống hay không thì làm sao em có thể gieo hy vọng cho anh? Điều em làm chỉ có thể là chờ đợi.

-Khờ quá. Sau này dù bất cứ điều gì xảy ra cũng đừng gánh chịu một mình. Hãy để anh cùng em gánh lấy, được không?

Iris cười tủm tỉm, nó héch mỗ, thúc khủy tay vào người để xô hẳn ra

-Em thèm anh à?

-Không thèm mà lại có người bay từ Mỹ về đây để gặp anh sao?

-Vì em nhớ nhà

-Không phải nhớ anh à?

Hắn choàng tay qua để ôm lấy nó từ phía sau. Gió biển thổi nhẹ nhẹ, hòa lẫn cùng tiếng sóng rì rào và những tia sáng cuối cùng của tịch dương.

Hắn nhắm mắt lại, tận hưởng giây phút đó.

-Iris này, có 1 điều anh luôn muốn nói với em.

-Hử

-Anh yêu em...

Hắn thì thầm liên tục vào tai nó. Nó mỉm cười mãn nguyện.

Hạnh phúc này...

Nó sẽ nắm giữ đến trọn đời.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-vong-tren-thien-duong>